Наш ДІМ

4
2003

Для тих, хто будує або вже має оселю

Як вибрати проект оселі?

Меблі – власноручно

Поради господині

І готель, і оселя

Тепла підлога

У НАСТУПНОМУ НОМЕРІ – ОБЛАШТУВАННЯ ОСЕЛЬ, АВТОРСЬКІ ПРОЕКТИ БУДИНКІВ...

Зміст

Це страшне слово...Ремонт!

І це слово стає ще страшнішим, якщо ремонт квартири виконано неякісно. Стеля з плямами і нерівна, на стінах з'являються тріщини, паркет здибився, на балконі наскрізні отвори і т.д. Тоді все потрібно переробляти. А це не тільки гроші і час, але й здоров'я. Щоб їх зберегти, послухаємо порад спеціалістів. Ось їх думки. Є три категорії власників, які роблять ремонт: 1. Ті, що виконують ремонт власноручно. 2. Ті, що наймають біля базару майстрів на всі руки - "шабашників". 3. Ті, що складають угоду з фірмою-підрядником.

Для всіх категорій людей важливо чітко знати, що вони хочуть від ремонту і якою бачать майбутню відремонтовану квартиру. Якщо майбутня квартира вимальовується в уяві погано, треба звернутися за допомогою до дизайнера і можливо скласти дизайн-проект. При цьому робота вже буде чітко спланована. Дизайнер допоможе Вам побачити квартиру "з боку" і вирішити, що варто зберегти, а що змінити на краще. Підкаже, як оптимально використати простір, розставити меблі, вибрати нове оформлення інтер'єра. Він же допоможе підібрати оздоблювальні матеріали як з погляду їх колірного рішення, так і практичності. Однак знайти кваліфікованого дизайнера - справа нелегка. Часто під цим красивим словом приховується посередність, а то й бездарність.

Розглянемо першу категорію людей. Тут доречний вираз: "Хочеш зробити якісно - зроби сам". Дійсно, у наш час суцільної безвідповідальності багато власників покладаються на власні сили. І якщо вони мають час, відповідні знання, то результат, як правило, відмінний. Потрібно відмітити, що, скажімо, в Німеччині багато досить заможних людей виконують ремонт самостійно. Однак цю країну відрізняє суттєва деталь. Там на кожну технологічну операцію існує детальна інструкція у вигляді буклету або брошури, тобто на будь-який "чих" є чітка вказівка. Це значно полегшує виконання ремонту. У нас же виникає таке враження, що інформація на ремонтні роботи - надзвичайна таємниця. Крім того, виконання ремонтних робіт підрядником у Німеччині - надто дороге задоволення.

Ось деякі поради для тих, хто вирішив робити ремонт самотужки. Купуйте тільки якісну фарбу і не взимку на базарі, бо взимку вона промерзає і втрачає свою якість. При цьому не підбирайте колір фарби "на око". У солідних продавців можна взяти пробник певного кольору і, якщо колір сподобався, можна придбати фарбу такого ж кольору. Для вирівнювання стін оберіть відповідну шпаклівку. Адже існує широкий їх вибір. Кожна з них має свою специфіку. Неправильний вибір шпаклівки і невідповідна товщина накладання може призвести до її розтріскування. Наприклад, ви зашпаклювали, пофарбували, а через кілька днів

тріснув шар фарби. Але тріскає не фарба, а те, що під нею, тобто шпаклівка. Далі. Якщо неправильно вибрано матеріал і діаметр електропроводки, то це може призвести до пожежі. Тут треба радитися з фаховим електриком. Поганий шпалерний клей теж створить Вам багато клопоту, оскільки шпалери можуть відпадати. Під час лакування паркету треба витримати технологію нанесення лаку. Адже за часом нанесення шарів лаку як перетримування, так і не дотримування - шкідливі.

Це "страшне" слово... Ремонт!

Щодо другої категорії людей, то потрібно відмітити, що якість ремонту шабашників часто дуже низька. Переробити неякісний ремонт вони, як правило, відмовляються. У разі настирливості господаря, вони часто забирають свої речі і ідуть геть.

Отже, при наявності грошей, ремонт доцільно замовляти фірмі-підрядунику. Вірогідність браку тут низька. Навіть у разі його виникнення фірма без особливих проблем переробляє виконану роботу. Однак і в цьому випадку є багато підводних рифів. Скажімо, фірми існують маленькі, середні і великі. Яку вибрати? Із недовірою ставляться до маленьких фірм, які обіцяють зробити ремонт "під ключ". Вірогідно, що такій фірмі "не вистачить сил". Тому варто дзвонити в декілька. Якщо, не бачачи квартири, власнику називають вартість ремонту, то ставитися до такої фірми треба вкрай насторожено.

Якщо власника не можуть прийняти на фірмі, то її теж треба викреслити із списку. Часто перевагу надають вузькопрофільним фірмам. Коли ж ви все таки прийшли до потенційного підрядника, то необхідно, по-перше, попросити ліцензію на проведення ремонтно-будівельних робіт і реєстраційні документи фірми. Якщо ж фірма працює без ліцензії, то вона може не дожити до закінчення терміну ремонту замовника. Спеціалісти також радять вибирати фірми, які працюють на ринку не менше трьох років, оскільки вони вже набули достатнього досвіду. Замовник повинен отримати від фірми такий пакет документів: договір підряду, кошторис, ресурсну відомість (перелік матеріалів, що використовуються під час ремонту), план квартири до і після перепланування, дизайн-проект, план проведення робіт, технічну документацію(схему розведення електропроводки, системи кондиціювання, опалення, влаштування сантехніки з повним розрахунком). Відсутність таких документів говорить про те, що фірма далека від досконалості. Не соромтеся задавати запитання по наданих документах, адже ви платите гроші, ви господар. Договір краще показати юристу, який зробить свій висновок. Зверніть увагу на штрафні санкції і схему оплати. Нормальною вважається передплата 50% за роботу і 100% за матеріали(на поточний етап). Гроші, що залишилися - після приймання робіт. Штрафні санкції за зрив термінів 0,2 - 0,6% від суми невиконаних робіт за день прострочення. Кошторис максимально деталізують - склад робіт, метраж, вартість кожної роботи. Якщо кошторис не деталізований, не можна аргументовано зажадати виконання зобов'язань з боку фірми. Ресурсна відомість обов'язково повинна містити перелік усіх використовуваних під час ремонту матеріалів, їх марку, кількість і ціну. При детальній відомості перевитрата матеріалів - проблема підрядника. План-графік виконання робіт уважно аналізують. Остерігайтеся пропозицій: "Ми зробимо Вашу квартиру за місяць". Це означає, що технологія ремонту буде порушуватись. Скажімо, тільки гіпсова штукатурка, щоб не відвалилася через місяць, повинна сохнути від 3 до 7 днів(залежно від зовнішніх умов і типу матеріалу). Наприклад, мінімальний термін повного ремонту однокімнатної квартири при дотриманні технології робіт становити 1,5- 2 місяці. Зверніть увагу також на імідж фірми - чи приділяє вона увагу якості виконання робіт, термінам, цінам, рівню рекламних матеріалів тощо. У фірмі має бути більше постійних працівників, ніж сезонних. Від цього залежить в остаточному підсумку якість виконання робіт і гарантійних зобов'язань. Як правило, гарантія на виконання ремонтних робіт має становити рік. Доцільно, щоб у підрядника була максимальна кількість постачальників. Це дає можливість розмовляти по всіх проблемах з однією фірмою. Важливим моментом є контроль за виконанням робіт. Контролером може бути замовник. Краще, якщо фірма надасть Вам виконроба, який буде на час ремонту Вашою довіреною особою для переговорів з ЖЕКом, сусідами, для контролю робіт, термінів, якості матеріалів тощо. Важливим також є спілкування із замовником, якому фірма вже виконала ремонтні роботи. Доцільно попросити, наприклад, у двох фірм скласти кошторис. У багатьох ця послуга безкоштовна. І от настав час вибору. Однак насамкінець ще раз підкреслимо важливість складання дизайн-проекту, який дає можливість детально спланувати роботу, прогнозувати витрати і уникнути переробки виконаних робіт, а саме головне - чітко бачити кінцевий результат.

П.П.Падіковий

ОСЕЛЯ ДЛЯ ТВОРЧОЇ СІМ'Ї

Цей дім призначений для однієї творчої сім'ї, що складається з батьків та двох дітей. Архітектура запропонованого будинку має кутове рішення в плані.

Дім має п'ять житлових кімнат (вітальня, майстерня, дві спальні, музична кімната та кухня-їдальня) і сім додаткових приміщень загального використання (санвузли, холи, гардероб, пральна кімната, комори).

На першому поверсі зручно розташовано кухню-їдальню, вітальню та музичну кімнату. Зона кухні-їдальні пов'язана з вітальнею за рахунок двостороннього комину та розсувних дверей. В літній час з кухні-їдальні можна вийти на накриту перголою терасу, що має сходи в сад. Музична кімната, відокремлена холом, може бути використана як гостьова.

Сходи на другий поверх ведуть у просторий хол, до якого

Фасад з прибудовою

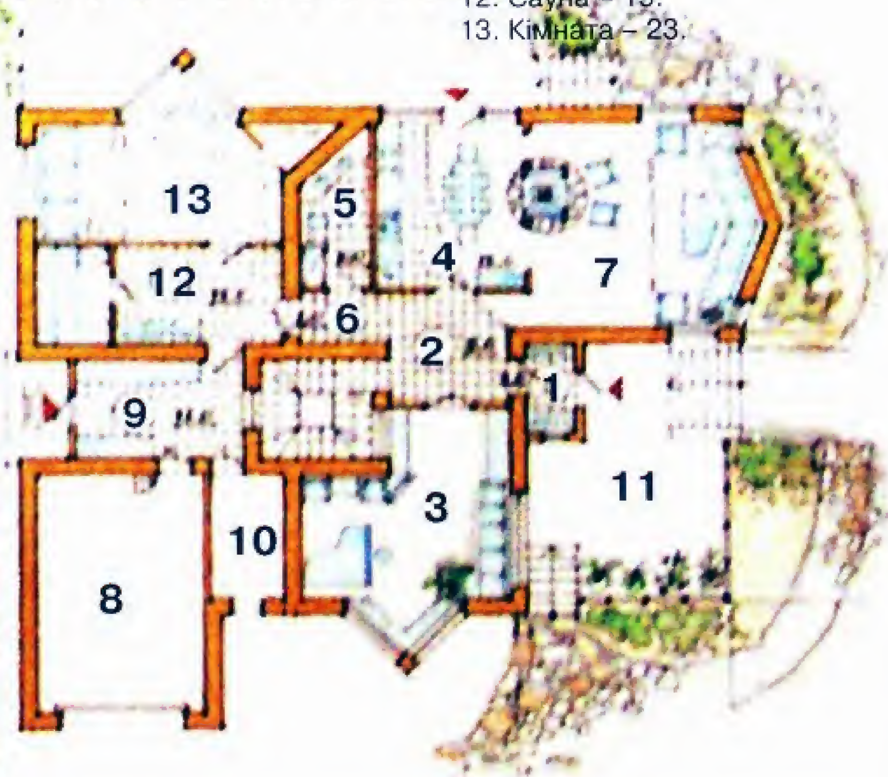

Експлікація генплану:
1. Дім.
2. Прибудова.
3. Басейн.
4. Пергола, барбекю.
5. Ділянка для відпочинку.
6. Декоративний ставок.
7. Альпійська гірка.
8. Сад.
9. Город.
10. Квітники.
11. Зона парку та газону.

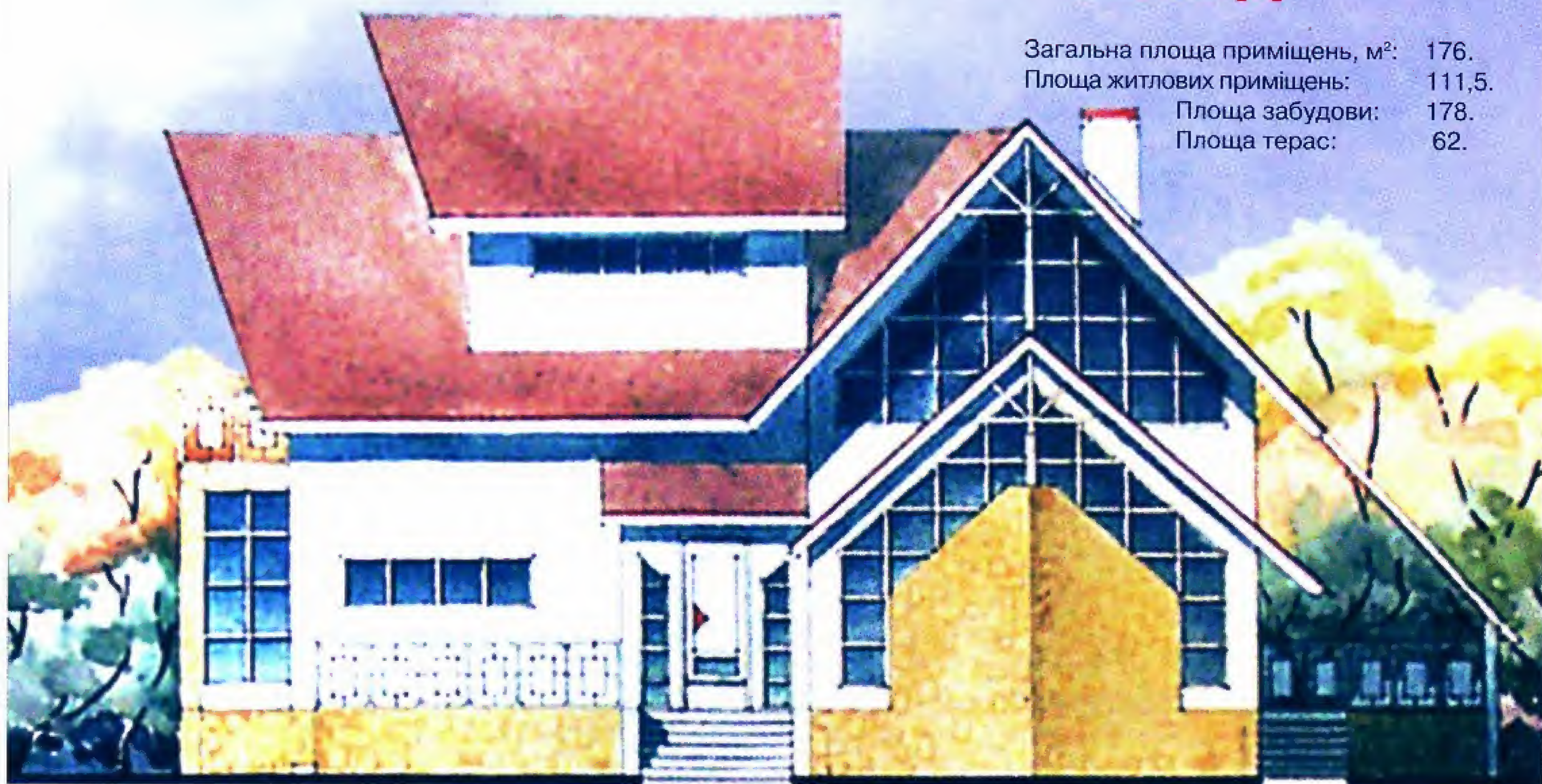
Експлікація приміщень, м²:
1. Тамбур – 3.
2. Передпокої – 9.
3. Музична кімната – 24.
4. Кухня-їдальня – 15.
5. Сан вузол – 5.
6. Перехід в прибудову – 2.
7. Вітальня – 24.
8. Гараж – 24.
9. Пральня – 10.
10. Топочна – 5.
11. Тераса.
12. Сауна – 15.
13. Кімната – 23.

Генплан ділянки

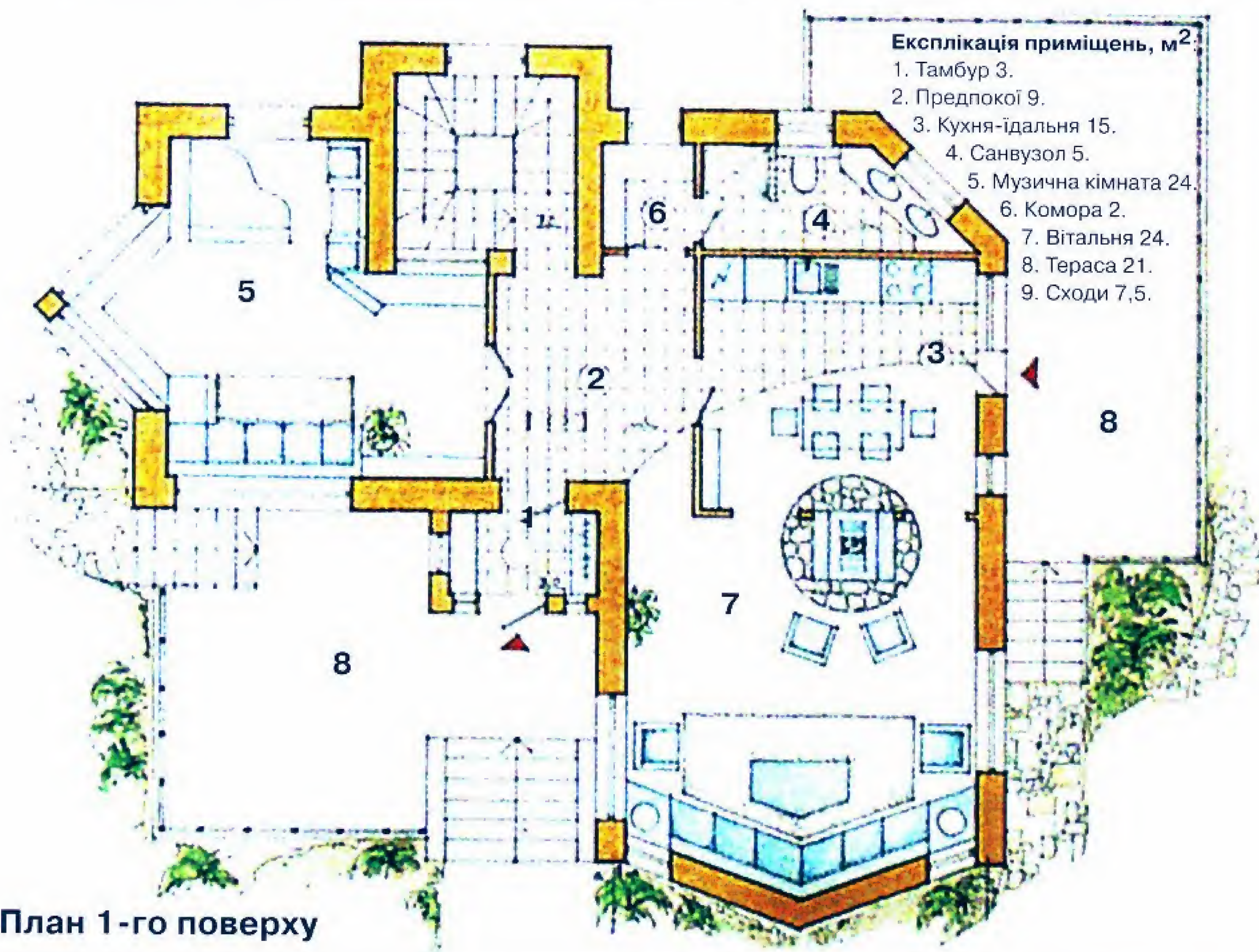
План 1-го поверху з прибудовою

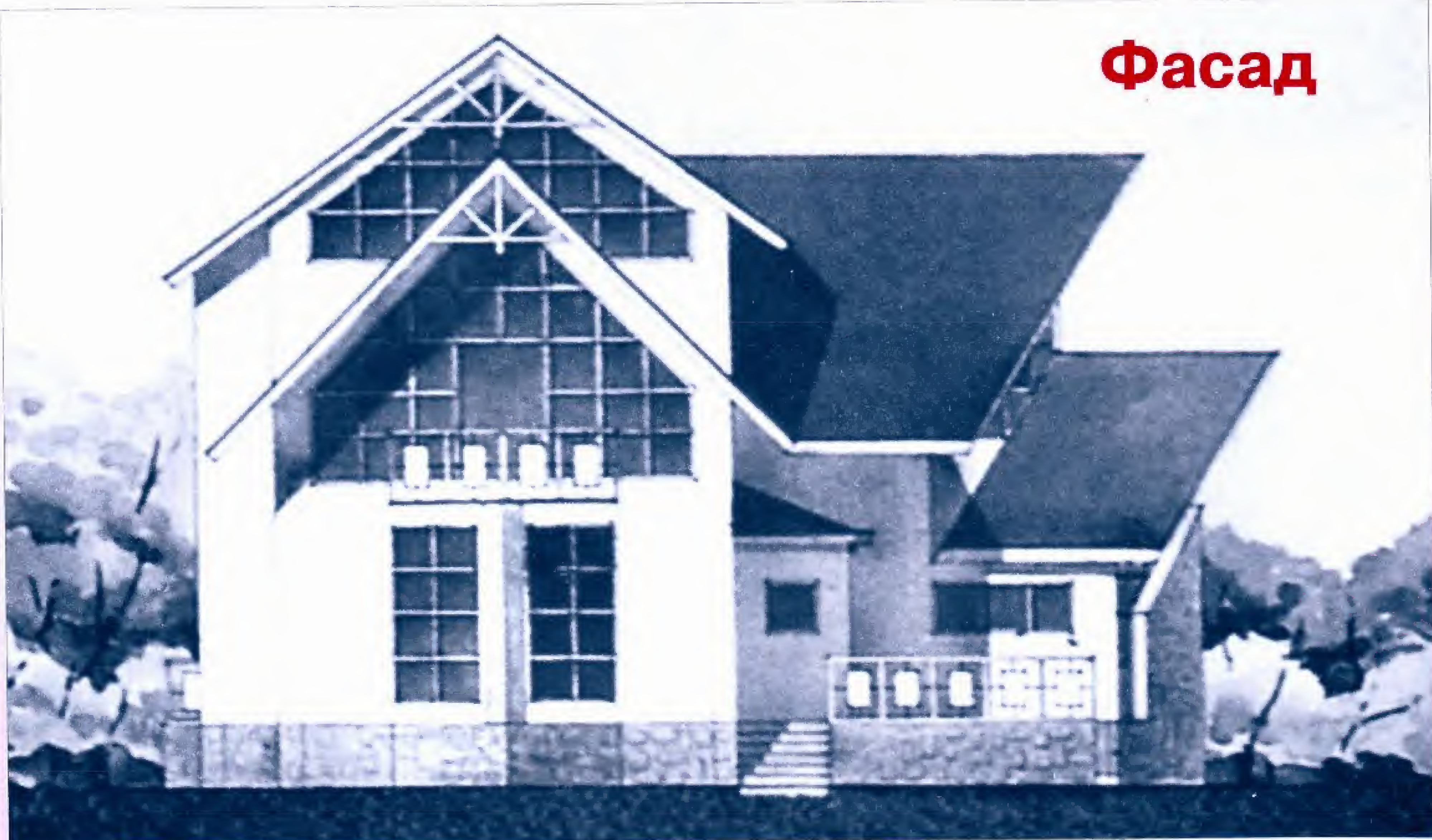
виходять двері дитячої кімнати, що має невеличкий балкон, спальні батьків, пральні, великої гардеробної та санвузла.

На третьому поверсі розташовано майстерню. Сходи виходять прямо в кімнату. Майстерня поєднує в собі функцію кабінету, або навіть спальні, оскільки обладнана зручним диваном та холодильником. Усі житлові кімнати добре освітлені за рахунок великих вітражів, що ефектно виглядають на фасадах та створюють незвичайні інтер'єри.

Проект передбачає майбутній розвиток – можливість обладанання додаткових приміщень на випадок збільшення сім'ї. У прибудові передбачається сауна з кімнатою відпочинку та роздягальнею на першому поверсі та дві спальні - на другому. Окремо розташований гараж об'єднується з будинком, утворюючи додаткове при-

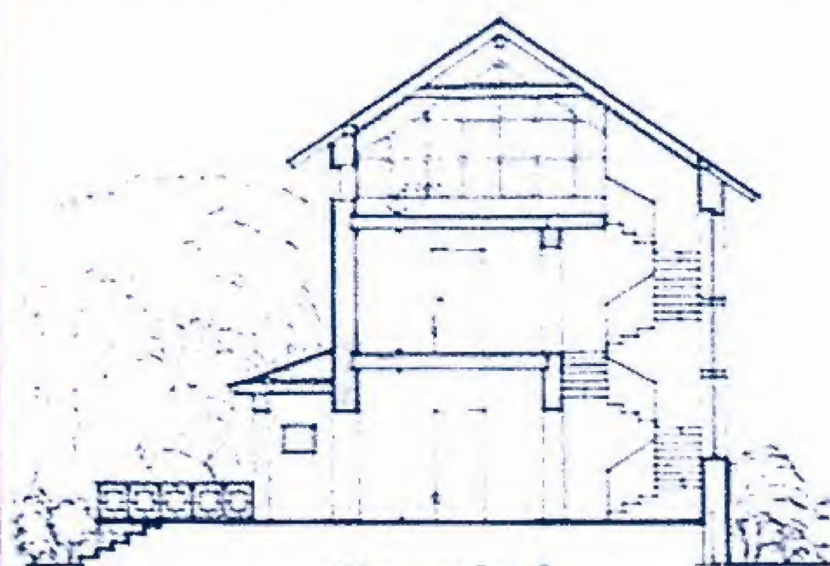
План 1-го поверху

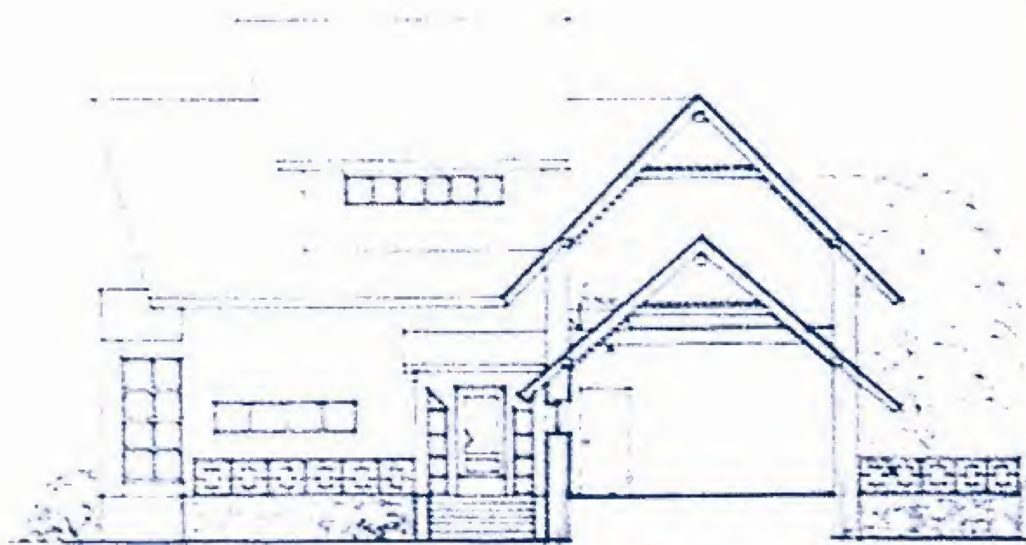
міщення для опалення та пральну кімнату. На першому та другому поверхах передбачені можливі переходи в прибудову. Прибудований об'єм не порушує архітектуру будинку, гармонійно вписуюється в композицію.

Рішенням генплану передбачено невеликий город, сад, декілька місць відпочинку, декоративне озеро та струмок. З боку літньої тераси зручно розташовано басейн з відкритим джакузі, альтанку для відпочинку та місце для барбекю. Також на ділянці передбачено під'їзд до гаражу та досить широкий підхід, що веде до головного входу.

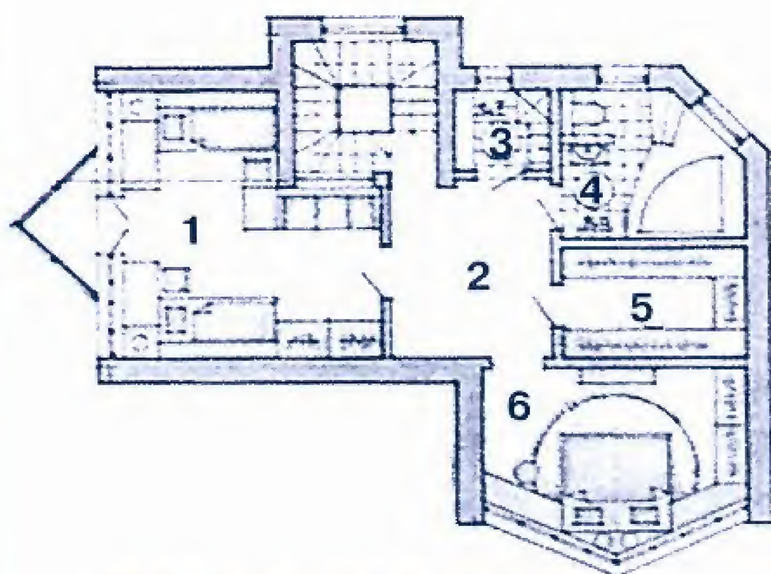
Архітектор Багрій О.І.

Розріз I

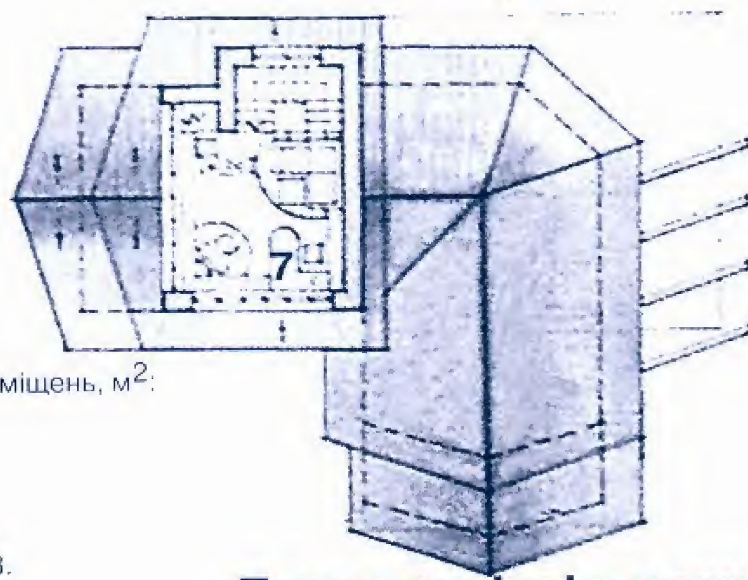

Розріз II

План 2-го поверху

Експлікація приміщень, м²:
1. Дитяча 24.
2. Хол 10.
3. Пральня 2,7.
4. Санвузол 8.
5. Гардеробна 8.
6. Спальня 15.
7. Майстерня 9,5.

План покрівлі з планом мансардного поверху

ВАРІАЦІЙНІСТЬ У ПРОЕКТУВАННІ ЖИТЛОВИХ БУДИНКІВ

Вибираючи проект для будівництва, майбутній забудовник переглядає багато проектів, що їх пропонують різноманітні видання. Який саме проект він шукає? Чим керується, які вимоги висуває до нього?

Вибір проекту відбувається з урахуванням критеріїв, які можна перелічити у певній послідовності: вартість, кількість житлової площі, поверховість і пов`язана з цим площа забудови, набір і взаємозв`язок приміщень, наявність літніх площ (балконів, терас і т. ін.), орієнтація і, нарешті, зовнішній вигляд будинку, власне архітектура. Для архітектора всі перелічені фактори однаково важливі, проектуючи житловий будинок, він намагається максимально врахувати їх. Інша справа замовник: для нього головним може бути будь-який з цих пунктів. Найчастіше, це вартість. Від неї залежать такі кількісні показники, як житлова площа, поверховість,тип конструкції, види матеріалів і, в незначній мірі, архітектура. Але навіть замовник з обмеженими фінансовими можливостями навряд чи поставить на друге місце раціональне розміщення і взаємозв`язок приміщень. А варіантів при однаковій загальній площі будинків може бути безліч.

Стандартний, найбільш поширений функціональний зв`язок приміщень такий: зона денного перебування родини - кухня або кухня-їдальня, загальна кімната, приміщення багатофункціонального використовування (кабінет, майстерня, гостьова). Ця зона розташовується ближче до входу або займає весь перший поверх. Другу зону – інтимну (спальні і дитячі) розміщують у глибині будинку або на другому поверсі. Однак, кожна родина має свої особливості у спілкуванні, побуті, вікові і статеві характеристики. Наприклад, в родині вже старі батьки, яким важко ходити на другий поверх. Тому спальню для них необхідно розташувати на першому поверсі, можливо, навіть з окремим виходом на літню терасу з глибини ділянки.

Інший приклад. Родина має тісні зв`яки з численними родичами, які часто збираються разом. Тоді просто необхідно передбачити широкі розсувні двері між загальною кімнатою, кухнею-їдальнею, кабінетом і холом. Це дасть можливість трансформувати декілька приміщень в єдиний простір.

Особливості планувальної схеми залежать і від інших чинників: наявність чи відсутність розвинутого присадибного господарства, розташування дороги, сусідніх будинків конфігурація ділянки.

В останній час з`явився інший тип забудовників – це люди з достатньою кількістю грошей. Такий замовник на перший план висуває вимоги щодо зовнішнього вигляду

Перспективне зображення будинку (варіант II)

свого будинку. Звичайно, такий будинок повинен мати представницький, репрезентативний вигляд і складатись з трьох, іноді навіть з чотирьох рівнів. Найчастіше вони облаштовуються ліфтами, численними туалетними кімнатами, неодмінно мають басейн з сауною, солярій, зимовий сад, розвинуті тераси на різних рівнях. Архітектура таких котеджів формується у прямій залежності від смаку замовника та його обізнаності в сучасних архітектурних напрямках і стилях.

Не будемо зупинятись на детальному аналізі саме цих типів житлових будинків, а розглянемо ще один важливий чинник, що істотно впливає на архітектурне і об`ємно-планувальне рішення будинку. Це вимоги до інсоляції, а у зв`язку з цим і до орієнтації житла відносно сторін світу.

Найчастіше, замовник не дуже обізнаний у цих питаннях. Однак, невірно зорієнтований дім може призвести в подальшому до родинної катастрофи і навіть до розлучення. Отже, інсоляція - це попадання прямих сонячних променів в кімнату. За нормативними вимогами інсоляція будь-якого житлового приміщення повинна бути не менше 2,5 годин. Тобто, в приміщення, що зорієнтоване на північ, ніколи не потрапляють сонячні промені. Статистика показує, що в квартирах, які мають саме таку несприятливу орієнтацію, відсоток родинних негараздів значно більший, ніж у тих, що живуть у квартирах

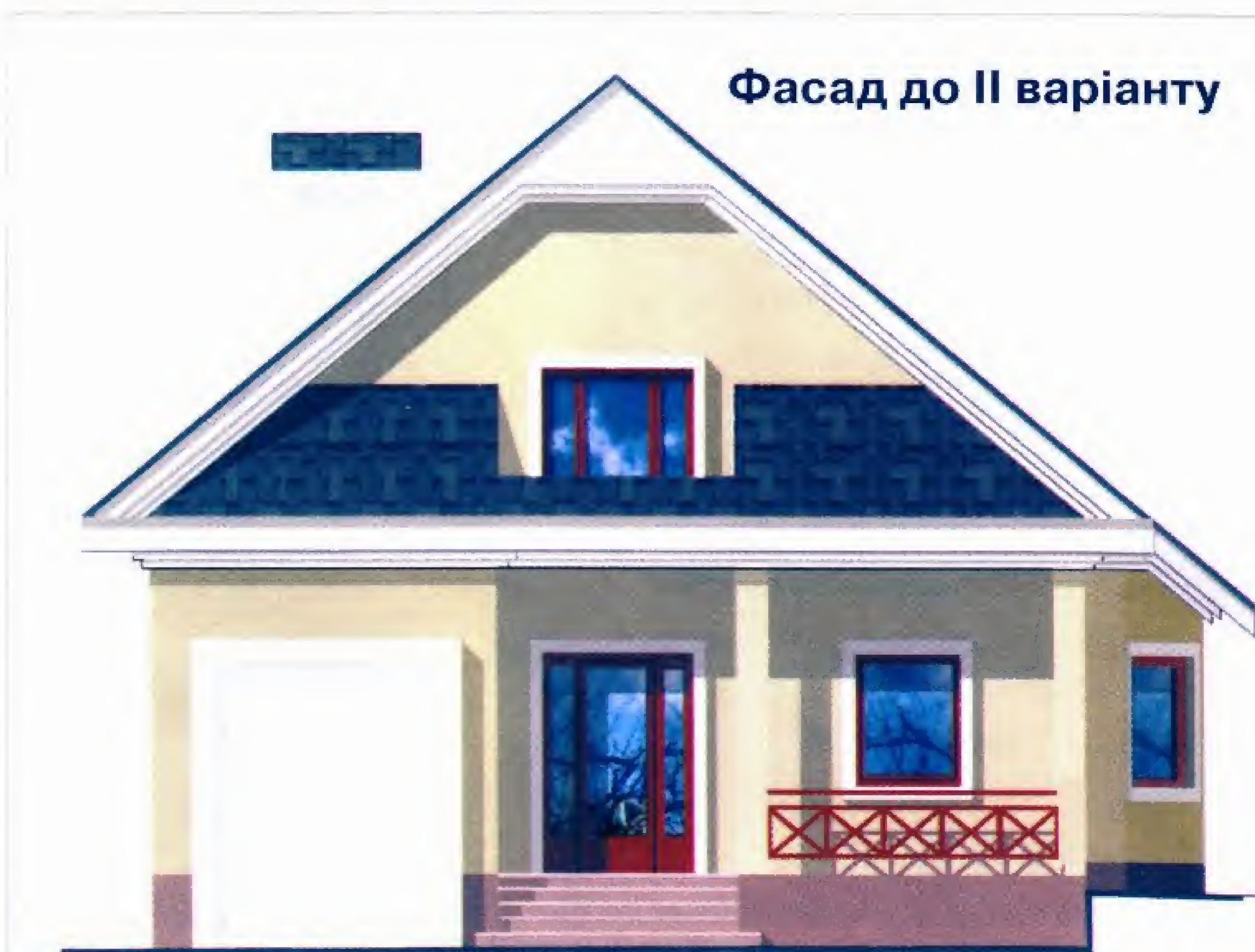

Фасад до I варіанту

з орієнтацією вікон на сонячні румби.

Звичайно, мова йде про кліматичну зону центральної і північної частини України. Щодо південних районів, зокрема Криму, несприятливими вважаються південно-західні румби. Найбільш вигідна орієнтація приміщень для будь-якого району України - схід, південь-схід, виключення становить кухня, яку, по можливості, необхідно зорієнтувати на північні румби.

Настав час навести приклади варіаційності досить простих за архітектурою і стандартних за набором приміщень невеличкого котеджу. Особливість проектування цього будинку полягає в тому, що з ділянки під будівництво відкривається мальовничий краєвид, і вона має незначний рельєф. Саме цей перепад висот можна використати під гараж, що вбудований в основний об`єм будинку.

Фасад до II варіанту

Плани I варіанту

Експлікація до планів обох варіантів:

1. Хол
2. Кухня
3. Їдальня
4. Загальна кімната
5. Спальня батьків
6. Гараж
7. Спальня
8. Дитяча
9. Гардеробна

На першому поверсі розташований хол, з якого можна потрапити до кухні, їдальні, загальної кімнати, кімнати батьків, санвузла і до гаражу. Сходи, двомаршеві в першому варіанті, і трьохмаршеві в другому, ведуть на мансардний поверх. На другому рівні мансардного поверху розміщено інтимну зону спален і дитячої кімнати. Варіанти відрізняються незначними відмінностями у плануванні і використанням різних геометрій (у другому варіанті застосовано так звану полігональну сітку).

Такі архітектурні деталі, як форма еркеру в приміщенні їдальні на першому поверсі, наявність балконів у другому варіанті, форма вікон і дверей, застосування декоративного фахверку на фасаді першого варіанту, дають можливість за однаково вихідних вимог до проектування, отримати досить різні архітектурні рішення. Звичайно, різниця між варіантами досить умовна. Однак, часто буває так, що замовник або не знає чого він хоче, або не може досить чітко сформулювати свої бажання. В таких випадках доводиться пропонувати варіанти, що радикально відрізняються один від одного.

Необхідно зупинитись ще на одному аспекті застосування варіаційності в проектуванні житлових будинків. Він стосується тих випадків, коли проектування ведеться не з нуля, а відштовхується від якихось вихідних даних. Наприклад, майбутньому забудовнику сподобався будинок у журналі, але крім фото зовнішнього вигляду до нього не додано іншої документації (планів, розрізів, фасадів). У такому випадку фахівець може зробити майже безліч варіантів планувальних схем саме до цього будинку, враховуючи особливості родини і всих тих чинників, які вже були перелічені.

Інколи доводиться починати проектування з майже готових планів, до яких або немає фасадів, або ж вони чимось не задовольняють замовника. У таких випадках архітектурні рішення мають, без перебільшення, необмежений спектр варіаційності.

Насамкінець дозвольте дати пораду. Якщо ви вирішили будувати родинну оселю, а відтак у вас є на це кошти, зверніться до фахівців за проектом, не починайте будівництво без креслень. Це заощадить ваші гроші, нерви, а головне – здоров`я і сприятливий клімат взаємовідношень усієї родини в майбутньому.

Плани II варіанту

Зиміна С.Б. кандидат архітектури, доцент.

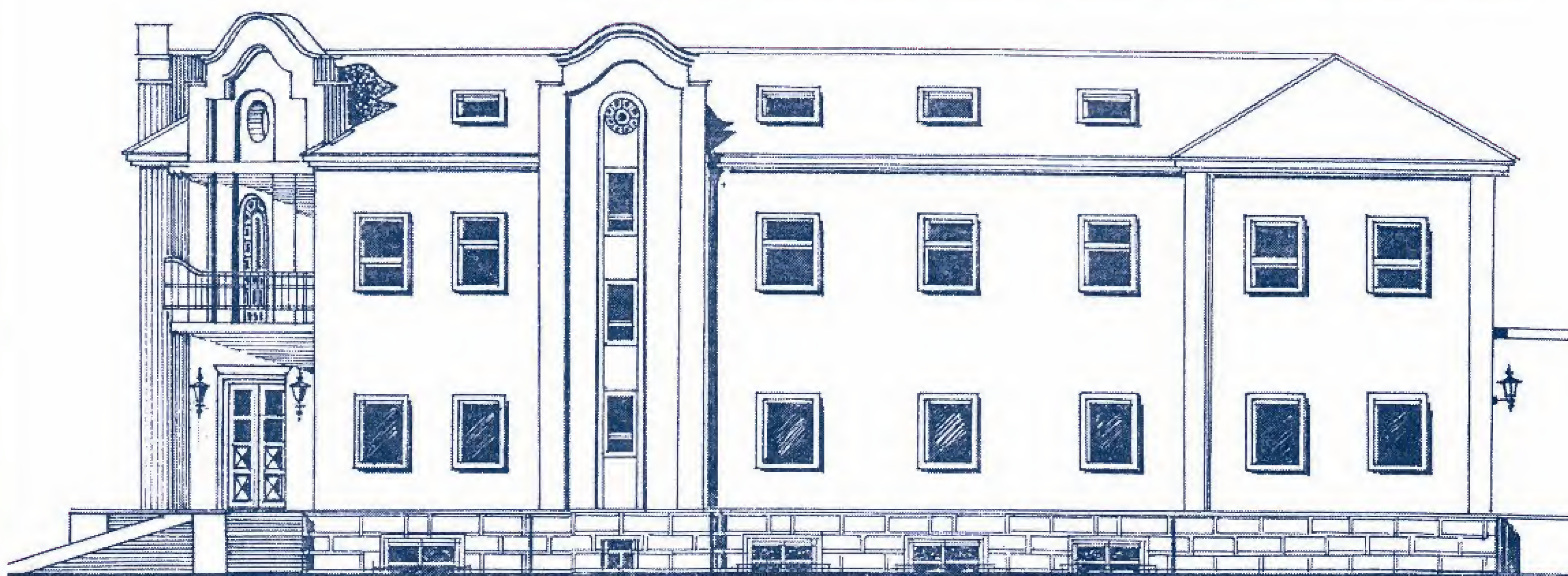
Рис.1. Головний фасад готелю на 8 сімей

І ГОТЕЛЬ, І ЖИТЛОВИЙ БУДИНОК

Будинок, який ми пропонуємо вашій увазі є сучасною заміською віллою з офісами і житловими приміщеннями (рис.1;2). Цей будинок представляє собою Г-подібний в плані простір, який можна розділити на робочу і житлову зони. Заміська вілла може слугувати для роботи персоналу (робочі кабінети, офіси, комори, невелика їдальня – рис. 3;4), для відпочинку (басейн, сауна, більярдна в підвальному приміщенні) і для проживання однієї сім'ї (приймальна, спальня, кабінет) на другому поверсі. Г-подібний план будинку зумовлений його акцентним кутовим розміщенням на перетині двох міських вулиць. Будинок можна запроектувати як в зоні міста, так і в приміській зоні, що забезпечить одночасно тишу і затишок, а також можливість застосування системи сучасних засобів зв'язку і комунікації, необхідних для роботи фірми. На території ділянки можна розмістити малі архітектурні форми, що прикрасять і зроблять затишним відпочинок літньої пори і взимку. За межі зони відпочинку винесено гараж і господарчу зону. Вони відділяються від основної зони зеленими насадженнями (деревами, кущами, квітниками). Зручні просторі альтанки доповнять затишок навколишнього архітектурного середовища і урізноманітнять його. Житлова зона цього приватного заміського будинку розрахована на перебування сім'ї з 4-6 осіб або гос-

Рис.2. Варіант головного фасаду будинку під готель

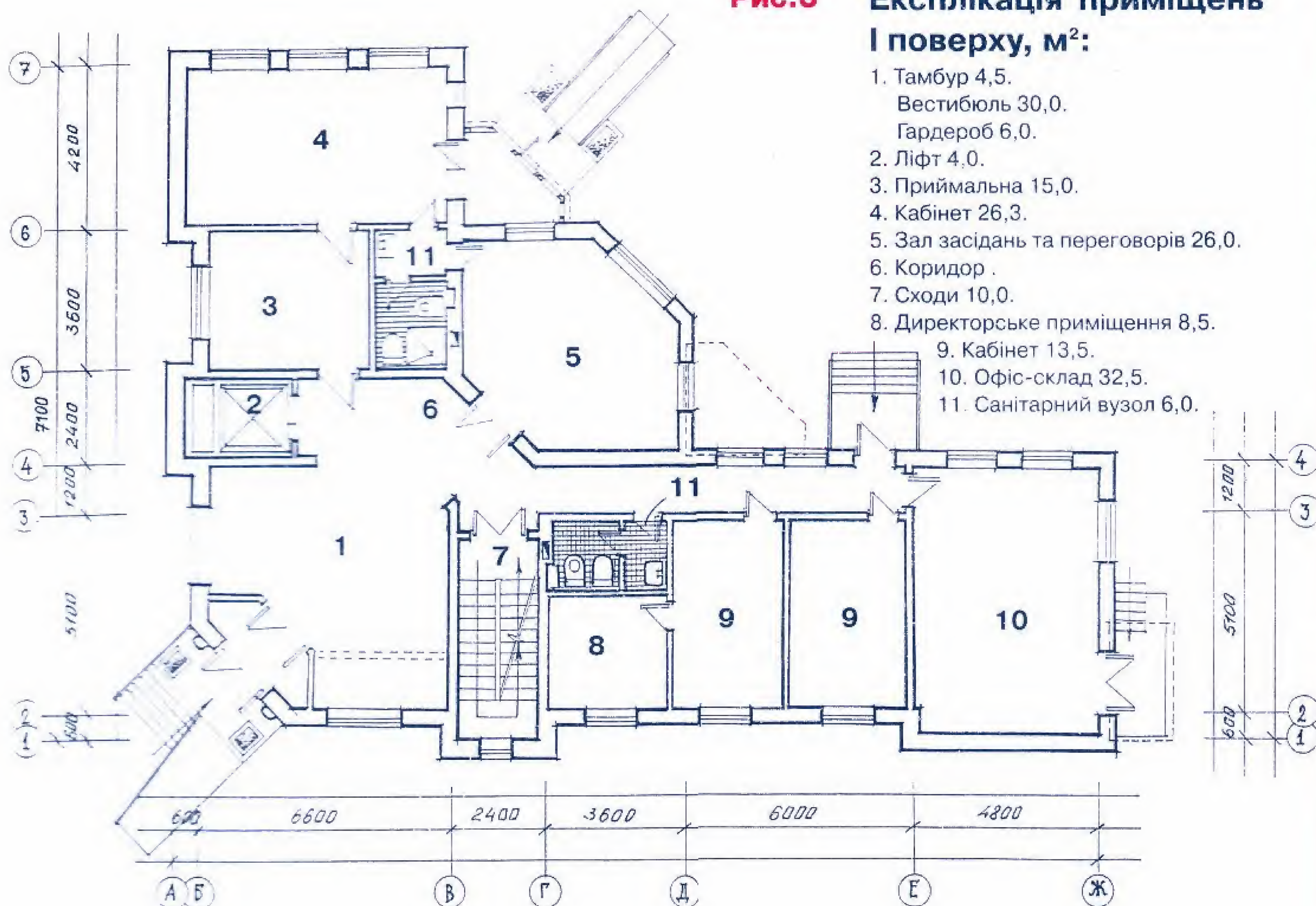

Рис.3 **Експлікація приміщень I поверху, м²:**

1. Тамбур 4,5.
   Вестибюль 30,0.
   Гардероб 6,0.
2. Ліфт 4,0.
3. Приймальна 15,0.
4. Кабінет 26,3.
5. Зал засідань та переговорів 26,0.
6. Коридор .
7. Сходи 10,0.
8. Директорське приміщення 8,5.
9. Кабінет 13,5.
10. Офіс-склад 32,5.
11. Санітарний вузол 6,0.

тей (3-4 осіб). Розташуванням меблів приміщення загальної кімнати поділене на дві зони: зону відпочинку і їдальню. Архітектурне рішення побудовано на основі асиметрії. Силует простої і економічної покрівлі (схили з характерним кутовим фронтоном) нададуть цьому будинку домінантного звучання, як композиційному акценту на перетині двох вулиць в зоні однодвоповерхової фонової забудови в передмісті та в заміській зоні (рис. 1;2).

В даному будинку є ліфт, що створює відповідні умови для життя і роботи в офісах. Енергозабезпечення здійснюється за допомогою сучасної автономної станції, що розміщується в напівпідвалі. Завдяки цьому господарі матимуть у будинку тепло і світло, навіть якщо централізоване енергопостачання у населеному пункті буде відключено. В напівпідвальних приміщеннях вілли можуть знаходитись:

розподільчий хол;
електрощитова;
комора;
майстерня;
льох;
тренажерна (з інвентарною);
більярдна;
роздягальня;
сауна і басейн (з ванною кімнатою та туалетом при них).

Родзинкою цього будинку є саме вдале планувальне вирішення, раціональність функціональних взаємозв'язків усіх приміщень. І все це - при мінімальній земельній ділянці під забудову (8-10 соток) і розміщенні будинку на розі вулиць.

На першому поверсі в меншій частині будинку розміщується кабінет директора з приймальнею (рис. 3) та приміщення ванної кімнати. Ванна кімната знаходиться в суміжній зоні між кабінетом і приміщенням переговорної кімнати. Це зручно, бо є можливість директору або гостям що знаходяться у переговорній кімнаті, в будь-який момент пройти у ванну кімнату, щоб помити руки перед фуршетом.

Над кабінетом на другому поверсі розміщується зручна квартира для сім'ї начальника підприємства (3-5 осіб), з можливим приміщенням для прислуги і гувернантки.

Вдала планувальна схема дає змогу кардинально змінити мотивацію призначення цього будинку. Сьогодні, коли таким популярним є зелений туризм, пропонований будинок можна реорганізувати в невеликий **готель**. Його можна запроектувати і розмістити як в приміській зоні великих і середніх міст, так і в курортній зоні (в горах і на узбережжі річки або моря). Г-подібна схема плану дає змогу розмістити будинок готелю на рельєфі з будь-яким перепадом висоти та організувати необхідні підходи до головного фасаду з боку водної поверхні, під'їзди до стоянок і господарчої зони.

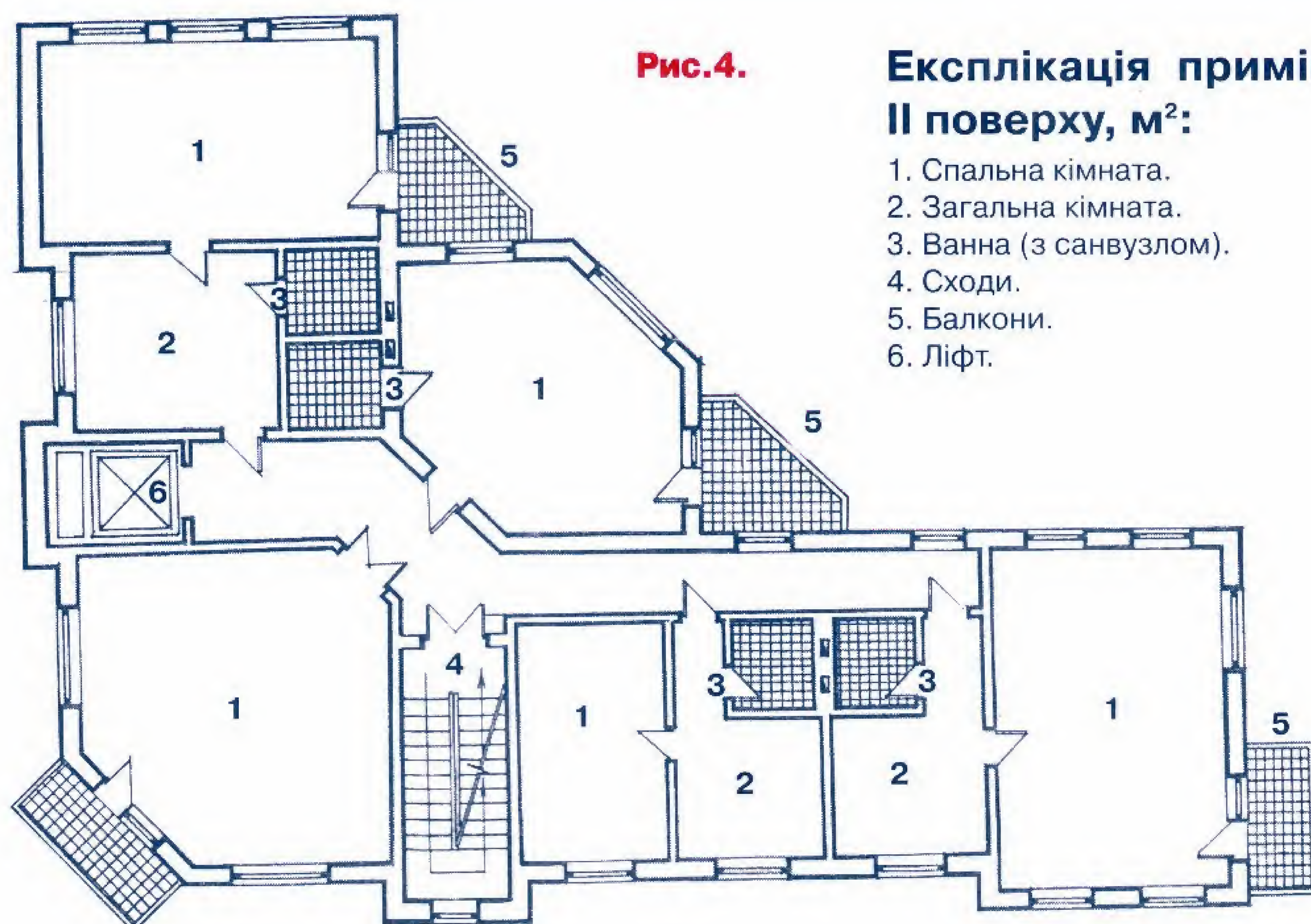

Рис.4.

Експлікація приміщень II поверху, м²:

1. Спальна кімната.
2. Загальна кімната.
3. Ванна (з санвузлом).
4. Сходи.
5. Балкони.
6. Ліфт.

Такий будинок можливо запроектувати в курортній зоні з будь-яким ландшафтом у різних регіонах і кліматичних зонах України:

– готель на рельєфі в мальовничих горах Карпат, на схилах Дніпра або в сонячному Криму;

– готель на рівнинних ділянках неподалік від зон відпочинку, культурно-розважальних центрів, спортивно-оздоровчих комплексів, адміністративних центрів великих і малих міст;

– поруч з відкритим водним плесом річок, озер і морів, у дзеркальній поверхні якого буде відображатись загадкова архітектура такого готелю.

Архітектурне і об'ємно-просторове вирішення готелю для зеленого туризму повинні бути тісно пов'язані і випливати з планувальної схеми.

Можливі два варіанти функціонального зонування будинку:

на 4 сім'ї з номерами на 4 -6 осіб (дві на першому поверсі, дві – на другому);

на 12 двомісних номерів (по 6 на кожному поверсі).

В обох варіантах можливо організувати в напівпідвалі всі необхідні приміщення для відпочинку серед яких є:

тренажерна зала;

більярдна;

приміщення для домашнього кінотеатру;

сауна з роздягальнею;

приміщення з невеликим басейном (з ванною і туалетом при них);

приміщення для тихих ігор.

На прилеглій території, площа якої може бути і більшою (в залежності від завдання на проектування), здійснюється чітке зонування. Поблизу будинку можна запроектувати зону відпочинку з альтанками і дитячими майданчиками, літнім басейном. Трохи далі можуть бути розміщені спортивні майданчики, майданчики активних ігор і відпочинку для дорослих і дітей, теплиці, альтанки з барбекю і т.п. На території можуть розміщуватись декоративні газони, кущі і дерева, малі архітектурні форми, альтанки, гіпсові фігури, фонтани, басейни, декоративні світильники, тощо. Всі споруди на території забудови можуть поєднуватись зручними доріжками, вимощенними камінням або спеціальною плиткою.

У вирішенні загального образу забудови важливою також є художньо-композиційна ідея огорожі з боку головного фасаду будинку. Огорожа може бути залізобетонною, металічною або дерев'яною. Щоб огорожа експлуатувалась довше, необхідно максимально захистити її від опадів, вологи, а також від шкідників. Тому бажано під огорожу закладати невеликий фундамент із залізобетонних блоків, дерев'яні елементи просочувати спеціальним захисним розчином, а всі елементи бажано захищати від опадів і вологи відповідними фарбами. Колір треба підбирати індивідуально для кожного проектного рішення, враховуючи кольорову гамму архітектурних споруд, які знаходяться поруч.

Сьомка С.В., кандидат архітектури, доцент

Мудрості будівельника

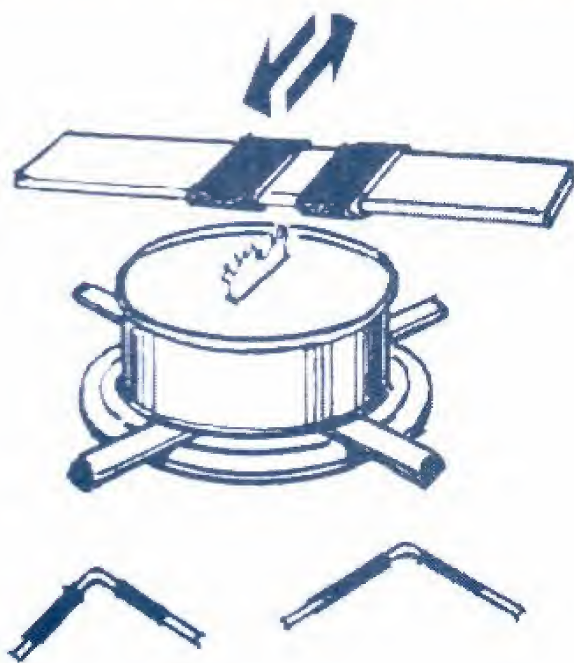

Хто любить навчання,
той любить пізнання...

Книга приповістей
Соломонових.
Гл. 12, вірш 1.

Приборкання вогню

Працюючи з оргсклом, часто доводиться його згинати. Для цього заготівку розігрівають. Робити це краще на вузькому полум'ї. Щоб отримати таке полум'я у домашніх умовах, у днищі чистої консервної банки роблять щілинний отвір, а потім

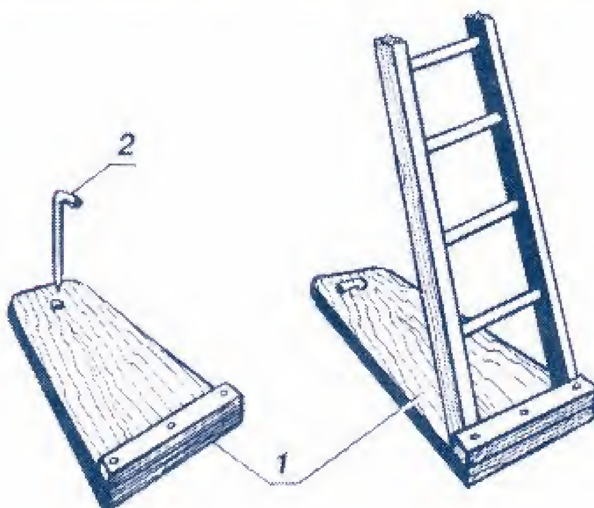

встановлюють банку на конфорку газової плити.

Потім готують оргскло. Для цього азбестовим картоном (або навіть шнуром) закривають заготівку по обидва боки від лінії згину. Простір між теплоізоляторами акуратно прогрівають над полум'ям і поступово згинають шматок оргскла. Слід врахувати, що чим ближче один до одного теплоізолятори, тим меншим буде радіус згину.

Головне - безпека

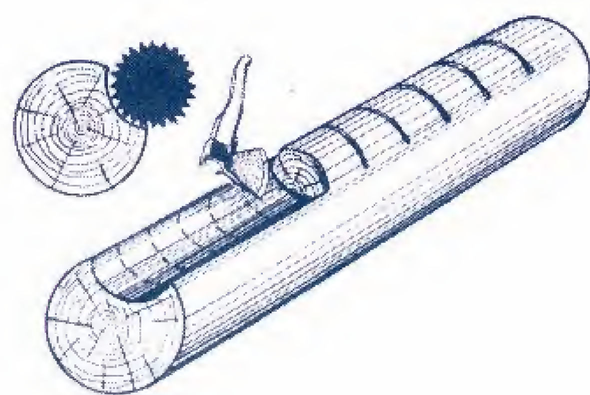
Без драбини не обійтися ні при зведенні будинку, ні під час роботи у саду. Звичайно, вкрай важливо, щоб вона була зручною.

Для того, щоб висотні роботи були безпечними навіть за відсутності помічника, збийте башмак 1 так, як показано на рисунку. Сталевий штир з прутка 2, який уставляється у отвір основи башмака, дозволить за декілька секунд забезпечити упор для драбини у будь-якому місці.

Просто й швидко

Зводячи зруб, нерідко доводиться самостійно вибирати пази у колодах. Для цього можна скористатися дисковою пилкою. Діаметри диска та колоди мають бути приблизно однаковими. На колодах роблять розмітку, а потім надпилюють через кожні 10-15 см до ліній

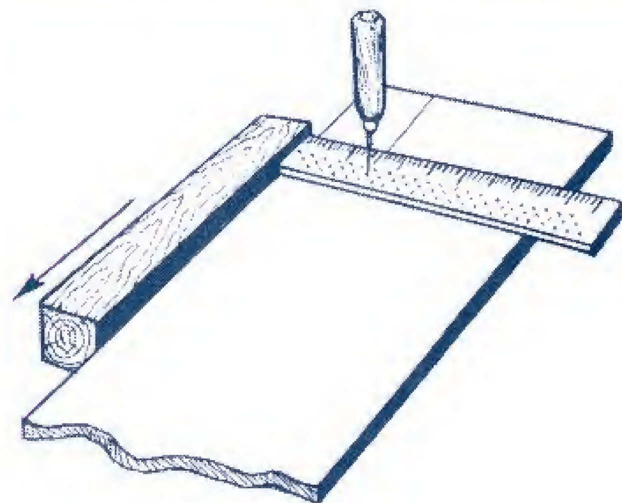

розмітки. Після цього зайву деревину виколюють сокирою.

Рейсмус із косинця

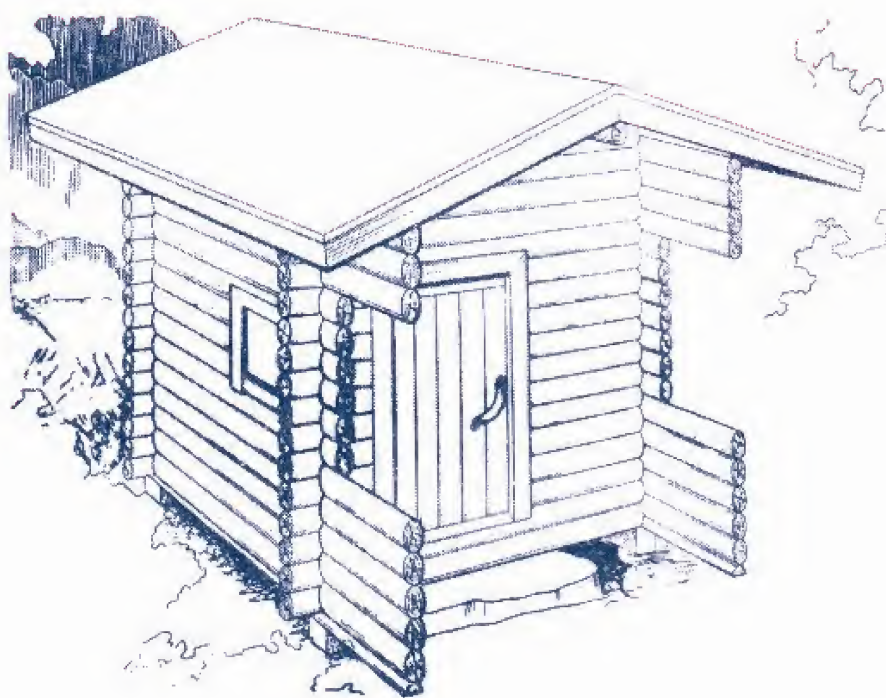
Самостійно виготовляючи корпусні меблі, часто використовують готові ламіновані панелі. Проте не кожний умілець має у домашній майстерні високо-швидкісну дискову пилку, яка дозволяє розкроювати панелі без додаткової підготовки. Але ж можна обійтися і звичайною столярною ножівкою. При цьому слід лише точно по розмітці продряпати поверхню ламінату з урахуванням товщини полотна інструменту.

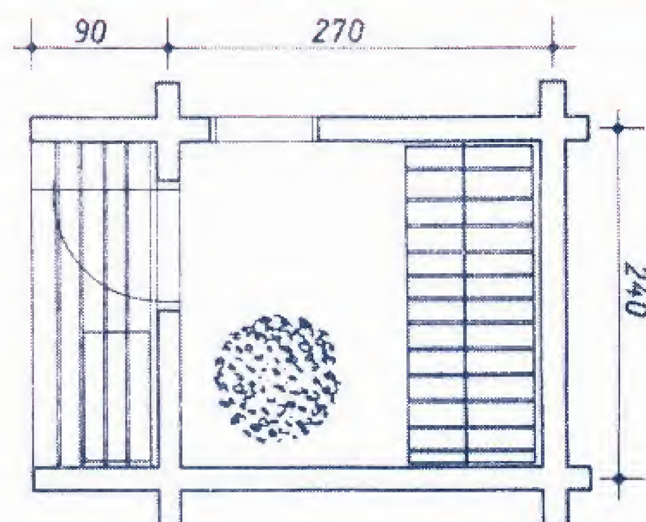
Найпростішим рейсмусом для такої операції може слугувати звичайний теслярський косинець. Нанесіть на його лінійку поділки, а потім просвердліть отвори з кроком у 1 мм так, як показано на рисунку. Вставте вістря шила у потрібний отвір, щільно притисніть колодку до торця панелі

і, одночасно натискаючи на рукоятку шила, продряпайте одну, а потім поряд із нею іншу лінію. Переверніть панель і повторіть ці операції. Тепер можна сміливо кроїти матеріал без побоювання пошкодити краї декоративного покриття.

Будуємо сауну

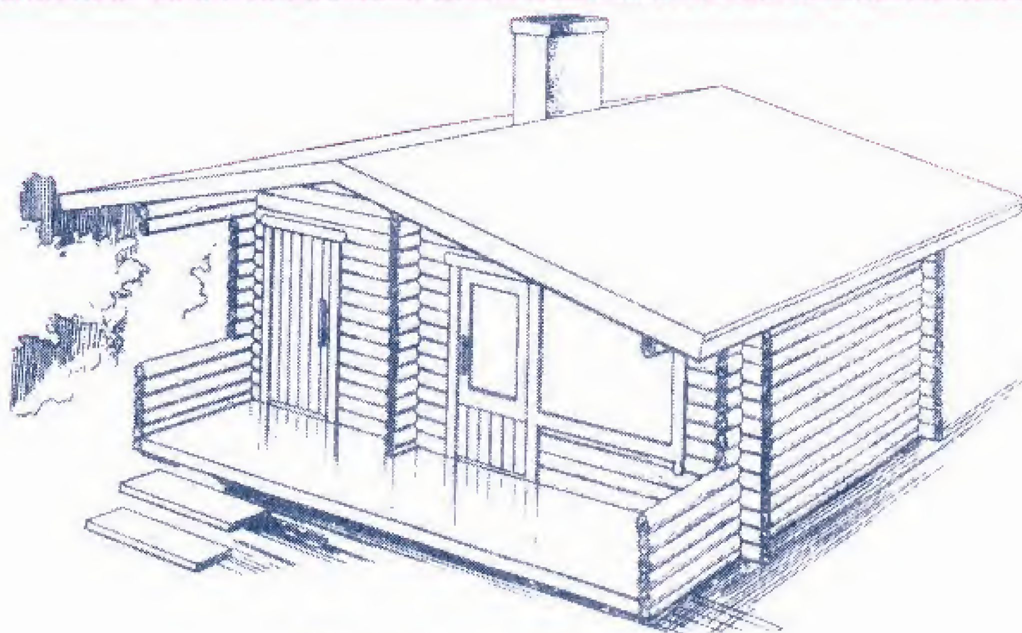

Основні показники:

Об'єм будівельний – 21,90м³
Площа забудови – 9,50м³
Площа корисна – 7,40м³
Площа приміщень – 5,8м³
Кількість приміщень – 1.

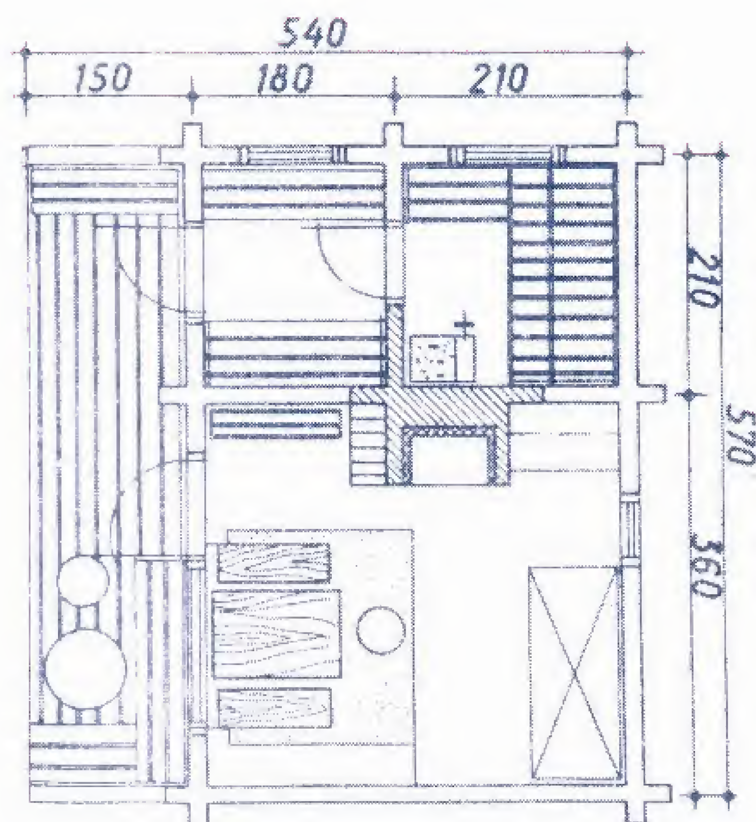
Витрата матеріалів:

1. Бетонні блоки (400x400x600) 4 шт.
2. Деревина (Д18) 7,190м3
3. Крокви (50x60мм) 0,207м³
4. Лати (50x50мм) 0,210м³
5. Прогін (Д18) 0,126м³
6. Стояки під прогін (Д18) 0,042м³
7. Балки стелі (100x160мм) 0,250м³
8. Дошки обшивання (25x120мм) 0,840м³
9. Балки підлоги (100x160мм) 0,250м³
10. Дошки підлоги (40x160мм) 0,250м³
11. Двері (800x2000мм) 1шт.
12. Вікна (570x570мм) 1шт.
13. Шифер (1200x670x5,5мм) 38лист.

Витрата матеріалів:

1. Бетонні блоки (400x400x600) 11 шт.
2. Деревина (Д18) 14,24м³
3. Крокви (50x60мм) 0,24м³
4. Лати (50x50мм) 0,47м³
5. Прогін (Д18) 0,20м³
6. Стояки під прогін (Д18) 0,08м³
7. Балки стелі (100x160мм) 0,47м³
8. Дошки обшивання (25x120мм) 0,62м³
9. Балки підлоги (100x160мм) 0,20м³
10. Дошки підлоги (40x160мм) 0,99м³
11. Двері (800x2000мм) 3шт.
12. Вікна (570x570мм) 4шт.
13. Шифер (1200x670x5,5мм) 85лист.

Основні показники:

Об'єм будівельний – 95,1м³
Площа забудови – 32,8м³
Площа корисна – 24,8м³
Площа приміщень – 17,6м³
Кількість приміщень – 3

Піч для лазні – власноручно

Отже, лазня побудована! Але без гарної печі-каменки вам не вдасться відчути приємне м'яке тепло, що сприяє розслабленню і відмінному самопочуттю. Якý ж піч вибрати? Скласти цегельну чи придбати готову металеву? Використовуючи доступні матеріали, можна самостійно змайструвати просту піч для лазні, не занадто обтяжуючи сімейний бюджет.

Вона дуже ефективна для використання в рубаних лазнях площею до 20 м² (рис. 1). В основі її конструкції - сталева труба діаметром 600 і довжиною 1000 мм. З одного боку вирізують частину труби і наглухо заварюють виріз трьома сталевими пластинами товщиною 4 мм (рис. 2), розмітку яких виконують за допомогою картонних шаблонів. Це дозволяє зменшити площу тієї частини печі, що звернута в парну, завдяки чому там підтримується оптимальна вологість повітря.

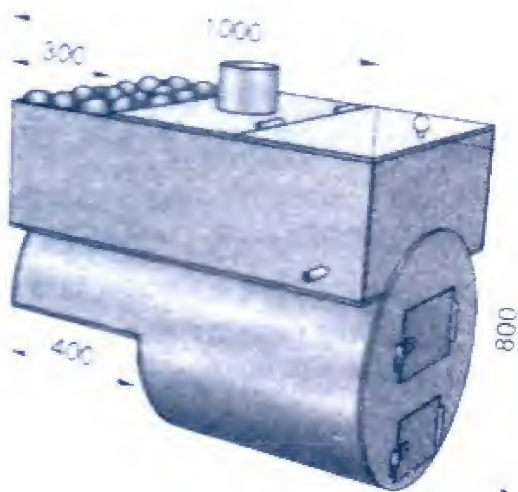

Рис. 1. Піч-каменка

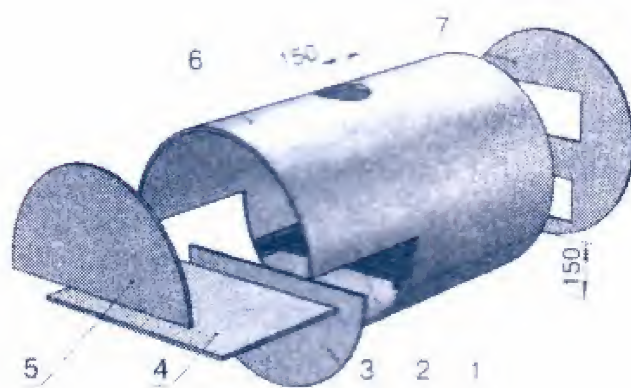

Рис. 2. Будова печі:
1 - сталевий кутик;
2 - колосникові грати;
3,4,5 - деталі задньої частини печі;
6 - сталева труба діаметром 600 мм;
7 - передній торець труби

Усередині труби, у нижній її частині, приварюють сталеві кутики для встановлення на них колосникових секцій. Після цього заварюють інший торець труби сталевим листом, попередньо вирізавши в ньому прорізи для топливника і зольника.

Потім зверху до труби приварюють сталевий короб, розділений на дві нерівні частини, менша з яких призначена для укладання в неї прокаленого бутового каменю, а інша використовується як водогрійний бак (див. рис. 1).

Дном короба служить верх труби і дві сталеві смуги, що з'єднують стінки короба і корпус печі (рис. 3). Торцьові стінки короба вирізують зі сталі товщиною 4 мм, також використовуючи картонні шаблони.

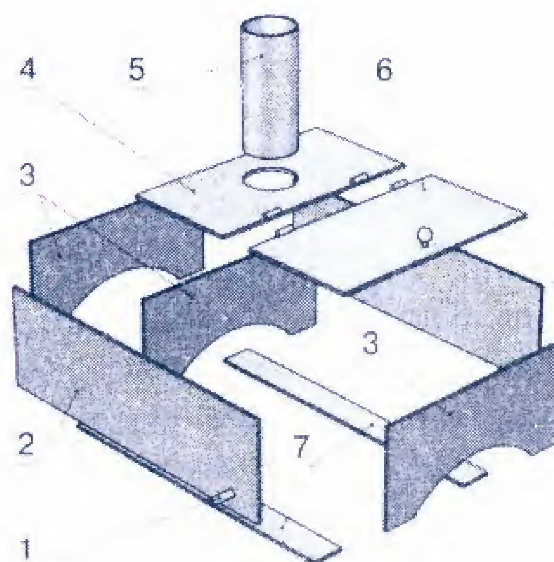

Рис. 3. Конструкція короба:
1 - патрубок;
2 - бічна стінка;
3 - поперечні стінки;
4 - глуха верхня кришка;
5 - патрубок димоходу;
6 - відкидна кришка водогрійного бака;
7 - сталеві смуги дна короба

В одну з бічних стінок бака для води вварюють патрубок зі згоном для встановлення розбірного крана. Верхню (глуху) частину водогрійного бака, відкидну його кришку, дверцята топливника і зольника вирізають зі сталі товщиною 4 мм. До останніх для ущільнення приварюють сталеві кутики по контуру прорізів, а зовні встановлюють найпростіші засувки (рис. 4). Колосники виконують у вигляді окремих секцій, приваривши арматурні прутки діаметром 10 мм до сталевих кутиків (рис. 5).

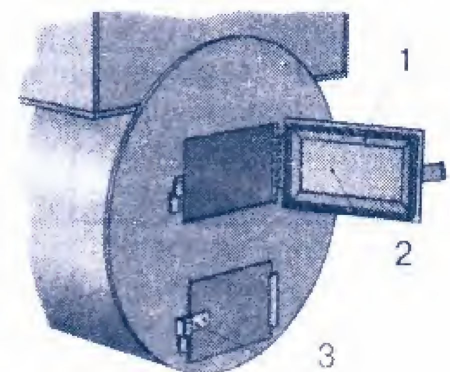

Рис. 4. Дверцята топливника і зольника:
1 - сталевий кутик;
2 - сталева пластина;
3 - засувка

Рис.5. Колосникова секція

Зверху в конструкцію вмонтовують димохід - відрізок сталевої труби діаметром 150 мм і довжиною 100 мм (див. рис. 3).

Піч встановлюють так, щоб секція з каменями знаходилася в парній, а водогрійний бак - у мийному відділенні. Зовні таку конструкцію можна обкласти цеглою, що дозволить не тільки акумулювати тепло, але і підвищить її стійкість проти загоряння, та й від опіків захистить.

Що треба знати про будівельні розчини

На будівництві використовуються кілька різних видів розчинів, (див. табл.).

№	Вид розчину	основні властивості	Склад в об'ємних частинах				
			пісок	вода[1]	цемент[0]	вапно[2]	глина[3]
1	Розчин для кладки цоколя	висока вологостойкість	5	1	1	-	-
2	Цементний розчин для кладки стін	середня пластичність і волого-стійкість	6	1	1	0,5	-
3	Вапняний розчин для кладки стін	Великий термін зберігання	2-3	-	-	1	-
4	Штукатурний розчин для стін[4]	Висока пластичність	4	4	1	1	1
5	Розчин для стяжок, основа бетону[5]	Висока вологостійкість і міцність	3	1	1	-	-
6	Грубний розчин	Висока пластичність, можлтвість розбирання	2	-	-	-	1
7	Штукатурний розчин для печей[6]	Висока пластичність, можливість розбирання	3	0,5	0,5	-	1

0 - Цемент повинен бути свіжим. За 1 місяць зберігання навіть у сухому місці цемент утрачає 20 - 30% міцності.

1 - Кількість води, що додається в розчин, може значно варіювати в залежності від вологості піску.

2 - Вапно зручно використовувати у вигляді вапняного тіста - гашене вапно, залите водою і доведена до консистенції густої сметани. У таблиці зазначена кількість вапняного тіста. Вапняне тісто доцільно заготовити зразу для всіх подальших робіт.

3 - Перед тим як готувати розчин, глину необхідно розім'яти у воді до консистенції густої сметани. У таблиці зазначена кількість глиняної бовтанки. Глиняну бовтанку доцільно заготовити для всіх подальших робіт.

4 - Штукатурний розчин (крім зазначених у таблиці компонентів) може містити різні декоративні добавки.

5 - Для приготування бетону в підготовану основу варто додати 6 - 8 частин промитого щебеню або керамзиту.

6 - Для збільшення міцності в штукатурний розчин для печей можна додати 0,1 частини азбестових волокон.

Виготовлення вручну розчину чи бетону – досить важка справа. Одна фізично міцна людина за 12 годин здатна приготувати не більш 1 м ^{3}. Значно легше зробити розчин з готової сухої суміші, однак це обійдеться в 3 - 5 разів дорожче. Істотно допоможе узята на прокат бетономішалка, однак і це не дешево (200-літрова бетономішалка на місяць обійдеться приблизно в $150 + доставка).

Значно полегшить життя при ручному готуванні розчину правильно підібраний інвентар. Найзручніша тара для готування розчину і бетону - стара чавунна ванна. Її може замінити корито, зроблене зі шматка покрівельної жерсті 1500х12500 і декількох дощок d=40. Розмір 400(ширина, низ)-600(ширина, верх) х 500 (висота) х 1250 (довжина). Для замісу варто використовувати штикову лопату з рівним нижнім краєм і поперечною ручкою на кінці черешка. Черешок лопати варто оббити тонкою жерстю, оскільки при перемішуванні розчину він спирається на край корита.

Найбільш оптимальною є наступна послідовність дій:

1. Всипати в корито частину піску.
2. Засипати цемент і пісок, що залишився. Обсяг розчину не повинен перевищувати 1/3 ємності корита.
3. Ретельно перемішати пісок з цементом.
4. Улити воду і почекати 5 - 10 хв., дати воді всмоктатися в суху суміш.
5. Перемішати суху суміш з водою.
6. У разі необхідності додати вапняне тісто, глиняну бовтанку або щебінь.
7. Якщо розчин (унаслідок помилки з водою) вийшов занадто рідким, у нього варто помістити кілька сухих цеглин на 5 - 10 хв., вони заберуть зайву воду.

Використовувати розчин слід до початку його тужавіння. Для цементного розчину цей термін складає 2 - 3 години, для цементного розчину з додаванням глини або вапна - 4 - 5 г., глиняний і вапняний розчини твердіють тільки після висихання, тому в добре закритій ємності їх можна зберігати тривалий час (кілька тижнів). Якщо розчини загустіли, їх можна "оживити" водою. Розчини, що містять цемент, твердіють унаслідок протікання хімічних реакцій, і відновлення їх додаванням води приводить до значного зниження якості (міцності) розчину. Тому такі цементні розчини можна використовувати тільки для робіт, що не вимагають особливої міцності (наприклад, для прокладання садових доріжок).

Підготувала Кротенко В.І.

Які бувають фундаменти?

Які бувають фундаменти?

Приступаючи до закладання фундаменту, треба пам'ятати, що його вартість становить 15-20% вартості будинку. Якщо ж фундамент виконати неправильно, виправлення може обійтися в 50% вартості будинку. Це у випадку, якщо самому будинку не нанесено значних збитків. Основна функція будь-якого фундаменту – передача навантаження, створюваного будівлею, на несучий грунт. Фундамент підбирається залежно від маси конструкцій, несучої здатності грунту і глибини його промерзання.

До найпоширеніших типів фундаментів відносяться стрічкові і стовпчасті. І ті, й інші можуть бути виконані з монолітного чи збірного бетону або залізобетону, цегли, буту, бутобетону.

Стрічкові фундаменти

Якщо Ви плануєте зводити будинок з важкими стінами - кам'яними, цегельними, бетонними - краще віддати перевагу стрічковому фундаменту. Його закладають по всьому периметру будинку. Коли будують монолітний фундамент, використовують опалубку, що встановлюється у виритий котлован. Якщо це залізобетонний фундамент, то перед заливанням бетону по всьому периметру встановлюють зварені між собою металоконструкції (ще це називається армуванням), що дозволяє значно збільшити міцність. Бетон заливають рівним шаром по всьому периметру фундаменту й ущільнюють.

Збірні блокові фундаменти - це з'єднані між собою готові бетонні чи залізобетонні блоки, що укладають на розчин і стягують за транспортувальні "вуха" товстим сталевим дротом. Такий фундамент надійний і простий у виконанні. Однак для піднімання і встановлення блоків потрібна техніка.

Цегельні фундаменти за довговічністю і швидкістю зведення поступаються монолітним, але в ряді випадків це може бути оптимальним рішенням. Фундамент викладають з повнотілої червоної волостійкої цегли. Розчини для кладки цегли підбирають залежно від розрахункового навантаження на фундамент і виду ґрунтів.

Для зведення бутового фундаменту використовують бутові камені, що щільно стикуються один з одним. Такий фундамент характеризується надійністю, міцністю і довговічністю, проте є досить трудомістким. Застосування бутового каменю виправдано в місцях його природного скупчення і на вологих ґрунтах, оскільки він практично не пропускає вологу.

Бутобетонний фундамент зводиться із суміші розчину і бутових каменів дрібного і середнього розміру. При будівництві фундаменту обов'язково використовується опалубка. Спочатку укладають шар бутового каменю (від 100 до 150 мм), потім його утрамбовують і поливають бетоном на дрібному заповнювачі (пісок, дрібний гравій, щебінь). Порівняно з бутовим каменем цей спосіб простіший, не вимагає особливих зусиль. При цьому всі переваги бутової конструкції зберігаються.

Стовпчасті фундаменти

Цей вид фундаменту підходить для будинків з легкими стінами: дерев'яними, каркасними. Його можна використовувати і під важкі стіни, коли потрібно глибоке закладення, а стрічковий фундамент неекономічний. Стовпчасті фундаменти зводяться у такий спосіб: а) стовпи обов'язково встановлюють під усі кути зовнішніх стін, під перетинання внутрішніх стін із зовнішніми і між собою; б) залежно від навантаження на фундамент стовпи встановлюють по всьому периметру будівлі з кроком від 1,2 до 2,5 метрів; в) між стовпами викладають цоколь, який повинен спиратися на перемичку між стовпами. Вона потрібна як для стяжки стовпів між собою, так і як основа для цоколя.

Цокольна кладка є й ізоляцією підлоги від вологості, холоду, вітру та снігу.

Що треба знати про будівництво фундаментів

У більшості фундаментних конструкцій застосовується бетон. А він має таку властивість, як період "дозрівання", тобто термін, необхідний для придбання бетоном заданих характеристик і властивостей. Це, як правило, 28-30 діб. На цей період бетонну конструкцію треба витримати без навантаження і закрити руберойдом чи іншим матеріалом від пересихання. Досвідчені будівельники рекомендують поливати бетон водою, щоб не допустити його нерівномірного висихання.

Обов'язково треба виконати гідроізоляцію фундаменту. Для цього гарячим бітумом обмазують усю поверхню, що стикається з грунтом (бажано двічі). Крім того, ізолюють і стіни. Для цього прокладають два шари руберойду (один - між "нульовим рівнем" і цоколем, другий - між цоколем і основною стіною будинку). Це дозволяє уберегти стіни будинку і цоколь від надлишкової кількості вологи і збільшити строк експлуатації будинку.

Монолітний чи цегельний цоколь набагато довше прослужить, якщо його оштукатурити або облицювати плиткою. Іноді в суміш для затирання фундаментів додають компоненти, що містять гуму, наприклад, золу від згорілих автомобільних покришок. Виходить досить надійна і красива "шуба" для цоколя, хоча і неекологічна.

При зведенні цоколя необхідно передбачити вентиляційні отвори, за допомогою яких улітку провітрюють простір під підлогою, а на зиму їх закривають, щоб у будинок не проникла вологість.

Також необхідно виконати вимощення, що служить для захисту фундаменту від поверхневих вод і дощу. Його роблять шириною від 0,75 до 1 метра з обов'язковим нахилом від стіни цоколя. Як матеріали можуть бути використані бетон, залізобетон, асфальт чи добре утрамбована глина.

Оскільки дощова вода, потрапляючи з даху на вимощення, розбиває його і цоколь, сильно та нерівномірно зволожуючи грунт поблизу фундаменту, дуже важливо правильно організувати злив.

І ще деякі поради досвідчених будівельників: виготовляти фундамент рекомендується тільки з армованого бетону; основу фундаменту виконують розширеною, у вигляді опорної площадки; вертикальні стінки повинні звужуватися до верхньої частини фундаменту; бічні поверхні фундаменту покривають слизьким матеріалом (поліетилен, відпрацьоване моторне масло, піщані засипання і т.д.).

Сходи на рівній і похилій поверхні

Сходи з декоративним облицюванням із цегли, каменю чи плиток створюють плавний перехід від внутрішнього дворика до будинку або від дворика до саду. У залежності від розмірів та характеристик ділянки або вимог дизайну побудувати їх можна різними способами. Одні можуть бути споруджені з цільного бетону, для інших на майданчиках із схилом, де як опора використовується ґрунт, бетонними роблять лише опори для приступок. Спускатися у двір сходи можуть або під прямим кутом до будинку, або, якщо простір обмежений, притискатися до стіни. Насамкінець, сходинки можуть бути не прямими, а напівкруглими, що надає додаткового шарму загальному дизайну садиби.

Цільні бетонні сходи виливають у дерев'яних опалубках та обладнують бетонним фундаментом, опущеним принаймні на 100 мм нижче рівня землі. Вибір способу спорудження сходів на похилих ділянках залежить від конструктивних вимог. У районах із м'яким кліматом, де ґрунт не піддається змінам, викликаним різким коливанням температур, сходи просто кріпляться приступками з каменів, залізничних шпал або дерев'яних брусків. У інших випадках для кріплення приступок необхідно зробити неглибокий бетонний фундамент із дренажною основою з гравію.

Бетонні сходи висотою більше 1 м можуть кріпитися до фундаменту за допомогою арматурних балок; у цьому випадку необхідно порадитись із спеціалістом. Верхня частина сходів повинна розташовуватись нижче верхнього рівня гідроізоляційного шару, який у більшості будинків знаходиться безпосередньо під дверною коробкою. Споруджуючи сходи з довгими прольотами можна зекономити бетон, розмістивши порожнисті бетонні блоки з заповненням з битого каменю або гравію усередині опалубки на відстані 150 мм від верхньої й бокових поверхонь блоку. Основу, яка утворилася покривають шаром бетону товщиною не менше 150 мм, в іншому випадку сходи не будуть міцними.

На відміну від внутрішніх зовнішні сходи повинні мати ширші сходинки і нижчі приступки - так їх легше буде розгледіти при будь-якому освітленні. Рекомендовані розміри: поздовжня ширина сходинок - не менше 220 мм; висота приступок - від 75 до 220 мм; ширина прольоту, що складається з двох сходинок і приступки - від 550 до 700 мм. Крім того, слід враховувати, що площадку біля дверей і сходинки треба споруджувати зі схилом для стоку води, що складає 6 мм на кожні 300 мм довжини. Оптимальна відстань між боковими крайками складає 1200 мм. Сходова площадка не повинна бути вужчою сходинок, і принаймні на 400 мм ширшою дверної коробки.

Розміри та форму сходів необхідно планувати з урахуванням усього вищесказаного та вимог місцевих будівельних правил. Розрівняйте ґрунт на ділянці і виміряйте відстань від основи фундаменту до запланованого рівня сходової площадки. Розділіть отриману величину (загальну висоту) на число, що відповідає запланованій висоті однієї сходинки, і отримаєте необхідну кількість сходинок. Наприклад, якщо загальна висота складає 450 мм, ви можете зробити сходи з трьома сходинками, висота кожної з яких - 150 мм. Але обов'язково врахуйте, що кут нахилу сходів, тобто кут між рівнем фундаменту та уявною лінією, що з'єднує передні крайки сходинок, не повинен перевищувати 42°.

Базуючись на зробленій схемі, накресліть на аркуші 18-міліметрової опалубкової фанери профіль майбутніх сходів з урахуванням кута нахилу, товщини облицювальних матеріалів - цегли, плитки, будівельного каменю, а також товщини шару розчину, на якому буде кріпитися облицювання. Висота опалубки повинна дорівнювати загальній висоті сходів.

Сходи шириною менше 1 м і висотою більше 600 мм обладнують поручнями. Поручні кріплять на висоті 900 мм відносно рівня сходової площадки і на висоті 840 мм (вимірюється вертикально від лінії нахилу сходів) від похилого про-

Рис. 1.

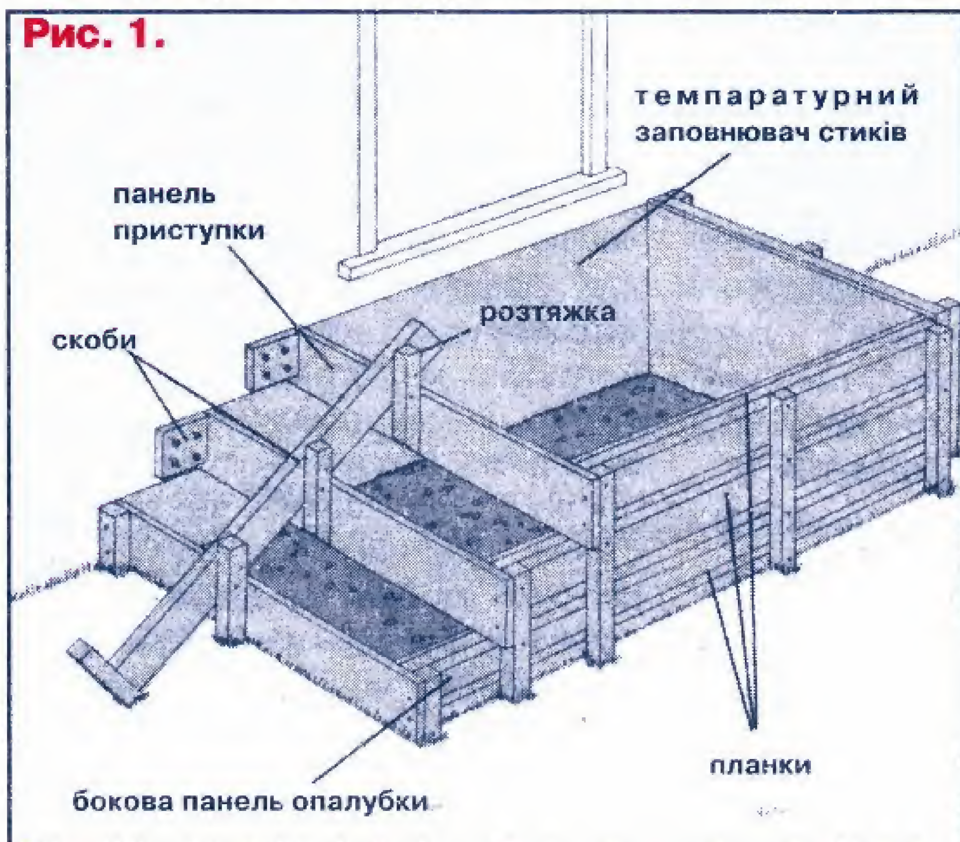
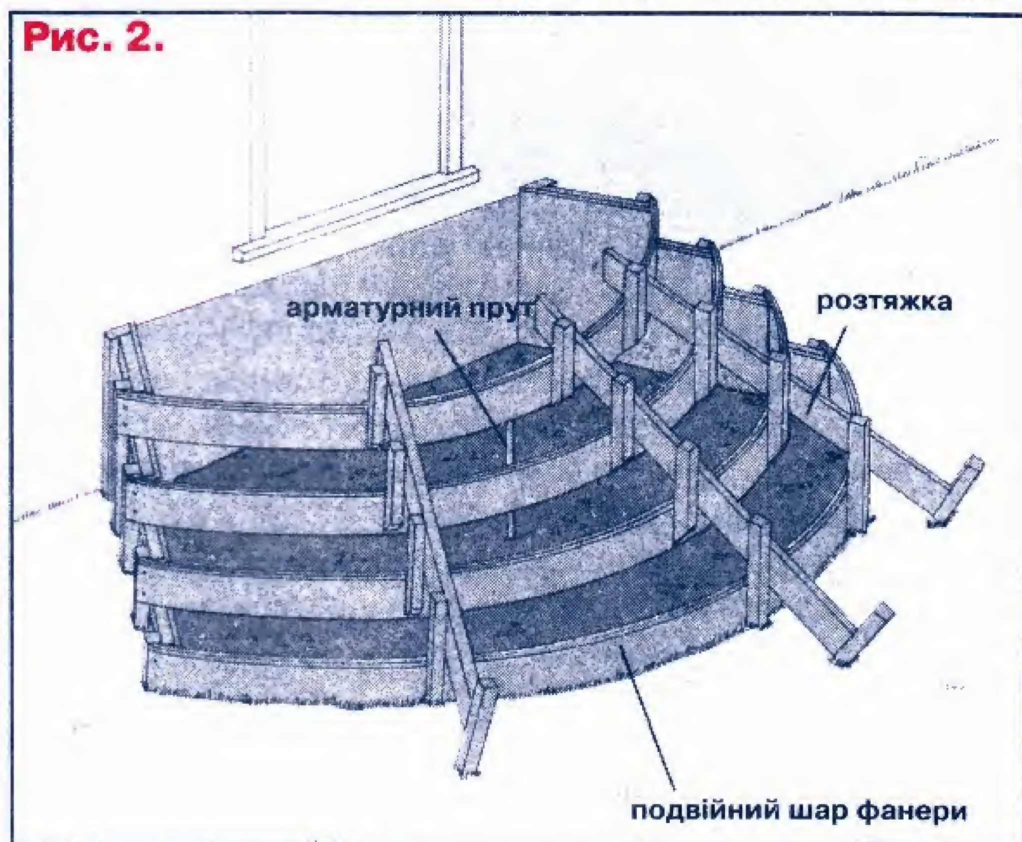

Рис. 2.

льоту. Найбільш міцними є поручні на цільнометалевих опорах, що встановлюються у отвори в бетоні і скріплюються епоксидною смолою. Поручні можна купити або замовити металеві заготівки для них і зробити міцні поручні з дерева чи металу самостійно.

Виготовлення опалубки для сходів із прямими та зігнутими сходинками.

Установлювання опалубки. Викопайте заглиблення за розмірами основи сходів глибиною 100 мм. Для сходів з прямими сходинками (рис. 1) виріжте з опалубкової фанери бокову панель по профілю сходів і обшийте її планками 50x50 мм горизонтально по верху, по низу та по рівню кожної сходинки. Панелі встановлюються нижньою гранню по рівню грунту і утримуються вкопаними у землю з їх зовнішнього боку основними (розміщеними по обох краях) та проміжними (прибитими урівень з приступками і посередині сходової площадки) вертикальними стояками. Задню панель обшивають повздовжніми рейками і скріплюють вертикальними стояками по обох крайках і по центру (стояк, розташований біля фасаду будинку, тимчасово прибивають до стіни цвяхами). Панелі приступок прибивають до зовнішніх стояків і до скоб, що кріпляться цвяхами або шурупами до стіни; панель нижньої приступки утримують стояками з обох боків. Додаткової міцності панелям надає розтяжка, закріплена клином між окремо заритим у землю стояком і планками, що прибиті до панелей приступок.

Нижні торці планок попередньо зрізають під кутом, щоб полегшити розрівнювання бетону гладилкою.

Якщо ви хочете зробити сходи з напівкруглими сходинками (рис. 2), бокові панелі опалубки, що обшиті планками і закріплені на стояках, розносять від стіни під кутом. Цим обумовлюється напівкругла форма і різна довжина приступок. Довжина приступок сходів визначається довжиною нижньої приступки. Виріжте панель нижньої приступки з гнучкої 9- або 12-міліметрової фанери і встановіть її на місце, обравши необхідний вигин. Виріжте ще один шматок фанери і прибийте його зверху - панель стане міцнішою. За зразком виготовте та встановіть інші панелі приступок. Для міцності кожна панель обшивається додатковим шматком фанери. Установіть розтяжки, як для сходів з прямими сходинками, обрізуючи їх вертикально по рівню панелі верхньої приступки. Уставте вертикальний арматурний прут (після заливки бетоном його можна не вилучати). В обох випадках - для сходів з прямими та напівкруглими сходинками - обкладіть стіну шаром температурного заповнювача стиків.

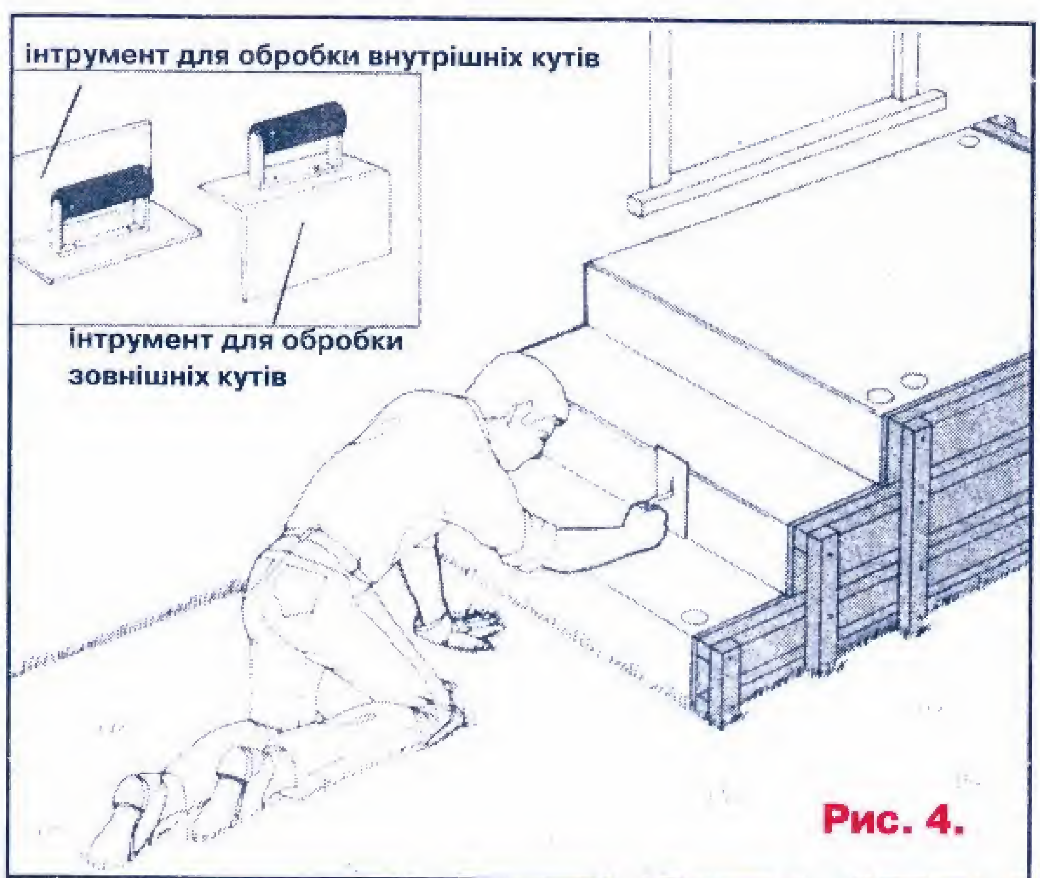

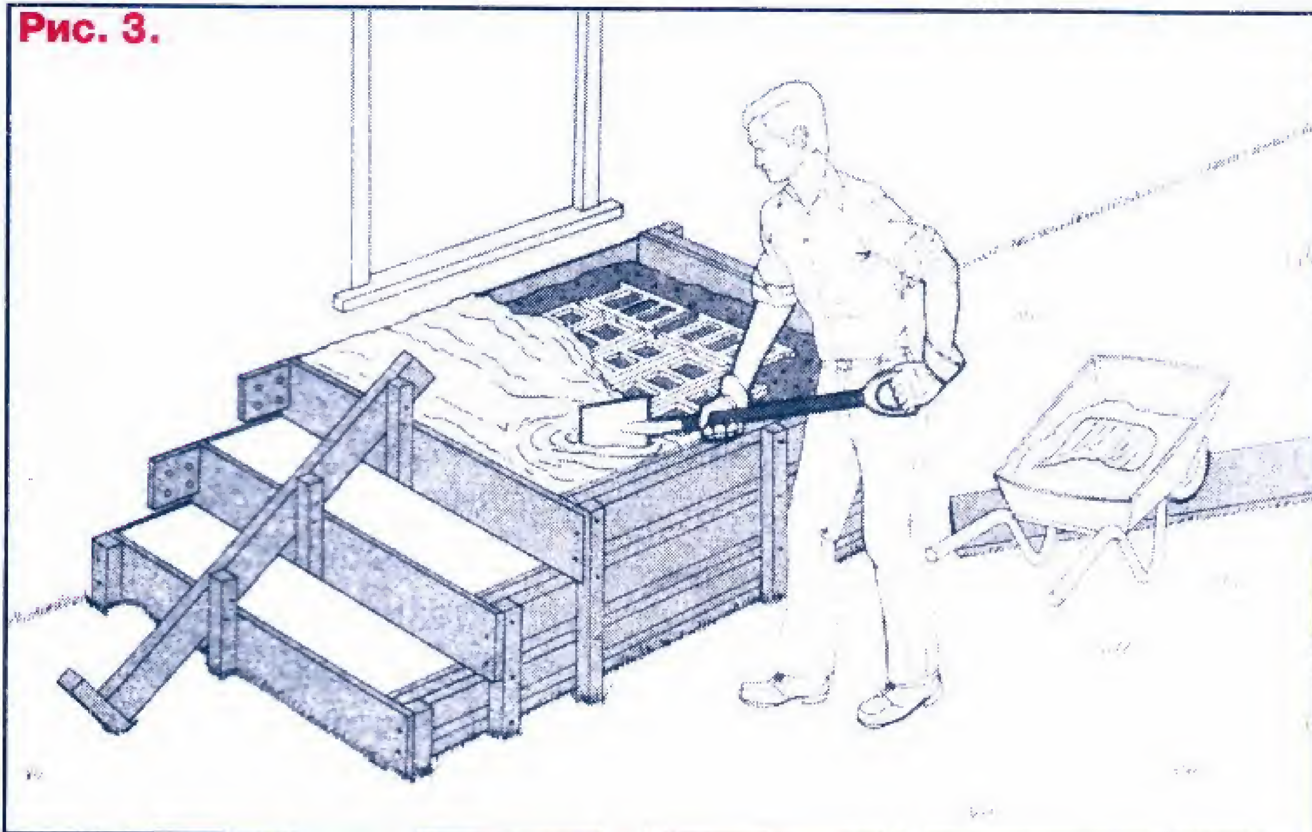
Рис. 4.

Заливання й обробка бетону

Заливання розчину в опалубку. Покрийте внутрішні поверхні опалубки спеціальним мастилом, потім заповніть опалубку бетонними блоками і битим каменем, залишаючи по 150 мм по боках і зверху. Залийте простір, що залишився бетонним розчином, ущільнюючи бетон лопатою, щоб видалити пухирці повітря (рис. 3). Утрамбуйте поверхню сходової площадки й сходинок. Уставте пластмасові або полістеринові трубки діаметром 100 мм у вологий бетон - це будуть отвори для стояків поручнів.

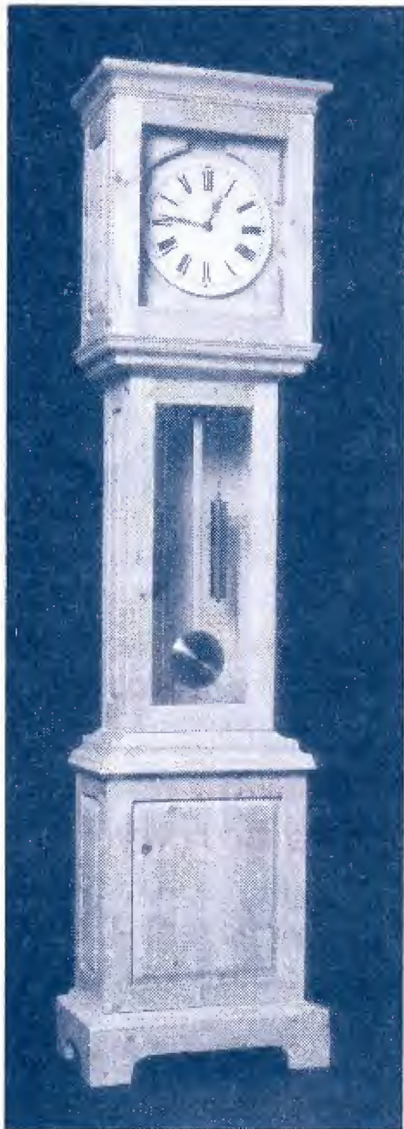
Обробка поверхні

Дайте бетону схопитися протягом 15 хвилин, потім обробіть сходинки й поверхню сходової площадки металевою гладилкою. Обережно зніміть планки приступок і обробіть вертикальні поверхні. Вирівняйте внутрішні й зовнішні кути сходинок спеціальними інструментами (див. рис. 4). Якщо ви хочете отримати рельєфні поверхні (щоб вони не були слизькими), насипте на них кристали оксиду алюмінію або кремнієвого карбіду і упресуйте їх у бетон кельнею чи гладилкою. Бокову і задню панелі опалубки слід залишити й витримати бетон, прикритий поліетиленовою плівкою, протягом тижня. Після цього зніміть опалубку, обробіть виступи, що залишилися, зубилом. Кельнею заповніть заглибини і розрівняйте поверхню цементом, що швидко схвачується.

Рис. 3.

Підготувала
Чикільова О.І.

ГОДИННИК ДЛЯ НОСТАЛЬГІКІВ

Годинник, який стоїть, коли іде. Такий годинник пропонується для тих, хто любить старовинні речі. Годинниковий механізм, циферблат, стрілку і маятник можна придбати і в магазинах, і на "барахолці". Любителі майструвати дещо можуть зробити самі. Також можна прилаштувати сучасний кварцовий механізм з маятником і боєм(рис. 1). Корпус виготовляють із склеєної деревини1(сосни). Всі рамки шириною 5 см, лише поперечини середньо-бічних стінок мають ширину 10 см. Розміри корпуса зображено на рис. 2, а процес виготовлення - на рис. 3, 4, 5 і 6.

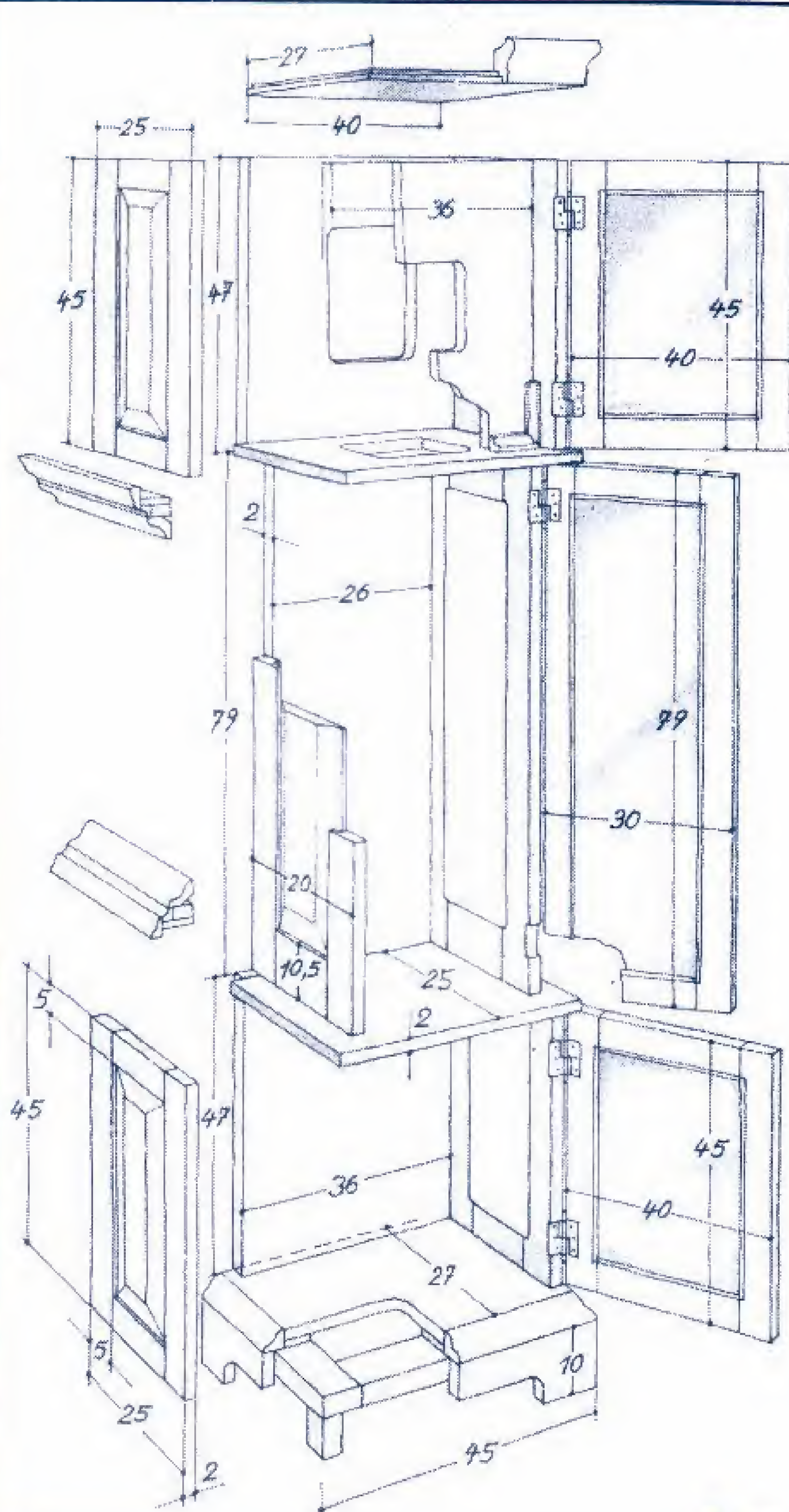

Рис.2

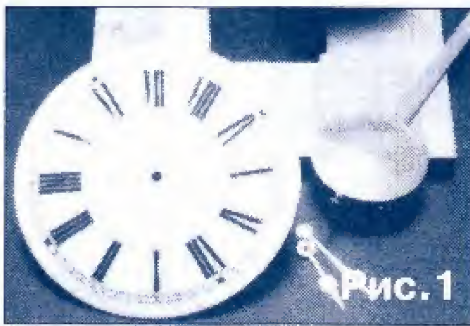

Рис.1

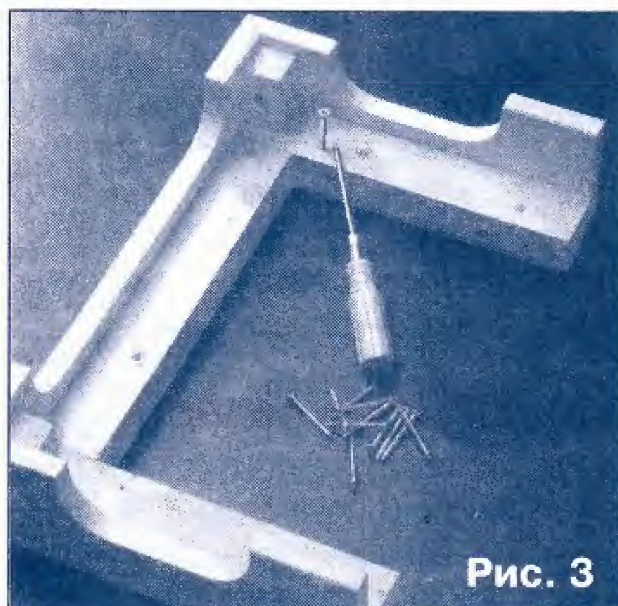

Рис. 3

Рис. 3. З деревини шириною 40 см роблять стояк - задню стінку. Потім приклеюють або прилаштовують на дюбелях бічні елементи. Далі прикручують шурупами середні частини корпосу.

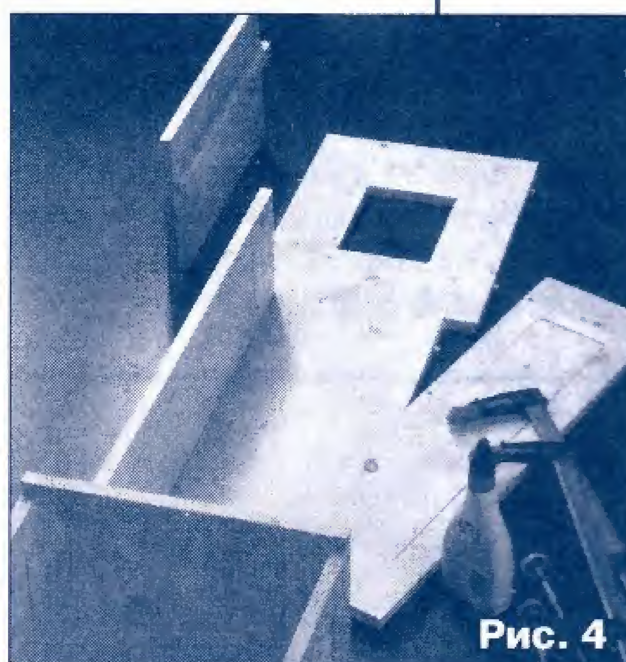

Рис. 4

Рис. 4. Цокольну частину корпусу прикручують шурупами і укріпляють додатково дерев'яними колодками.

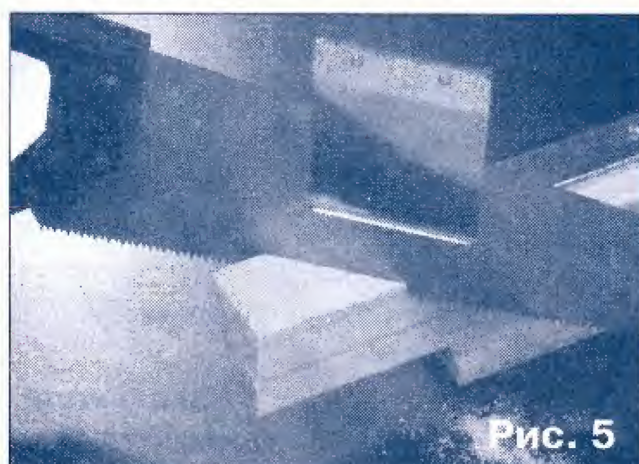

Рис. 5

Рис. 5. Для точного виконання робіт деталі ріжуть широкою пилою.

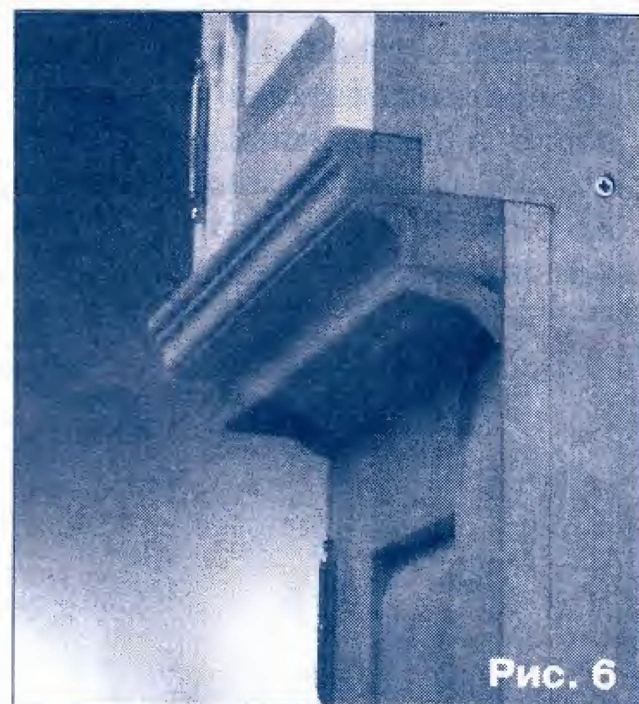

Рис. 6

Рис. 6. Так виготовляють середню частину корпусу з прикрасами. Після склеювання гострі місця і нерівності обробляють наждачним папером.

ДОРОЖНІЙ СТОЛИК

При виготовленні дорожнього столика (рис. 1) використовують прямокутні бруски 25х40 мм для ніжок і допоміжних деталей; заготівки круглого перерізу діаметром 25 мм із деревини хвойної породи - для царги і твердої породи - для осьових втулок, чи фанеру ДСП товщиною 16-20 мм - для стільниці, а також петлі й кріплення.

Ніжки столу вирізають із брусків довжиною 870 мм. Кінці зрізують під кутом 60°. На відстані 410 мм від нижніх кінців у двох брусках висвердлюють наскрізні отвори діаметром 25 мм, у двох інші - отвори глибиною 15 мм.

У наскрізні отвори запресовують на клеї втулки (довжиною 30 мм) із деревини твердої породи, у центрі яких висвердлюють отвори під осі взаємного обертання ніжок. Ці бруски використовують для зовнішньої пари ніжок.

У верхніх кінцях внутрішньої пари ніжок пропилюють вирізи 25х40 мм (винесення II на рис. 3), куди при складанні вставляють на клеї і шурупах опорну планку з бруска 25х40 мм, у якої верхня грань, зрізана під кутом 30°.

Спочатку в царзі й у центральних отворах ніжок висвердлюють отвори під кріплення осей обертання. Потім царгу запресовують на клеї у центральний отвір. Складання ніжок у пари виконують на рівній поверхні, щоб уникнути перекосів.

Перед складанням зовнішньої пари ніжок до їхніх верхніх кінців кріплять бобишки для збільшення бази під установлення петель. Прикрутивши петлі до ніжок, розмічають нижню поверхню стільниці під кріплення зовнішньої пари ніжок.

Рис. 1

Потім до них кріплять обмежувач із бруска 25х40 мм і довжиною 570 мм, зберігаючи між ніжками задану відстань. Після цього кріплять ніжки до стільниці.

З протилежного боку стільниці зміцнюють упор із бруска 25х40 мм довжиною 450 мм із зрізаної під кутом 30° гранню. У центрі упора встановлюють на шурупах фіксатор із пластинки 40х100х2,5 мм, що утримує ніжки в стійкому положенні. Навпроти місця встановлення фіксатора зрізують ребро опорної планки, щоб одержати площадку для фіксатора.

Для завершення складання столика внутрішню пару ніжок з'єднують із зовнішньою парою за допомогою саморізів діаметром 10-12 мм і довжиною 80-90 мм.

Щоб скласти столик, піднімають стільницю з боку упора на 25-30 мм, повертають внутрішню пару ніжок за годинниковою стрілкою (показано на рисунку), кладуть її на обмежувач і зверху накривають стільницею.

Рис. 2. Дорожній столик: 1 - внутрішня пара ніжок; 2 - зовнішня пара ніжок; 3 - стільниця; 4 - упор; 5 - опорна планка; 6 - бобишка; 7 - царга; 8 - обмежувач; 9 - осьова втулка; 10 - вісь; 11 - петля; 12 - фіксатор.

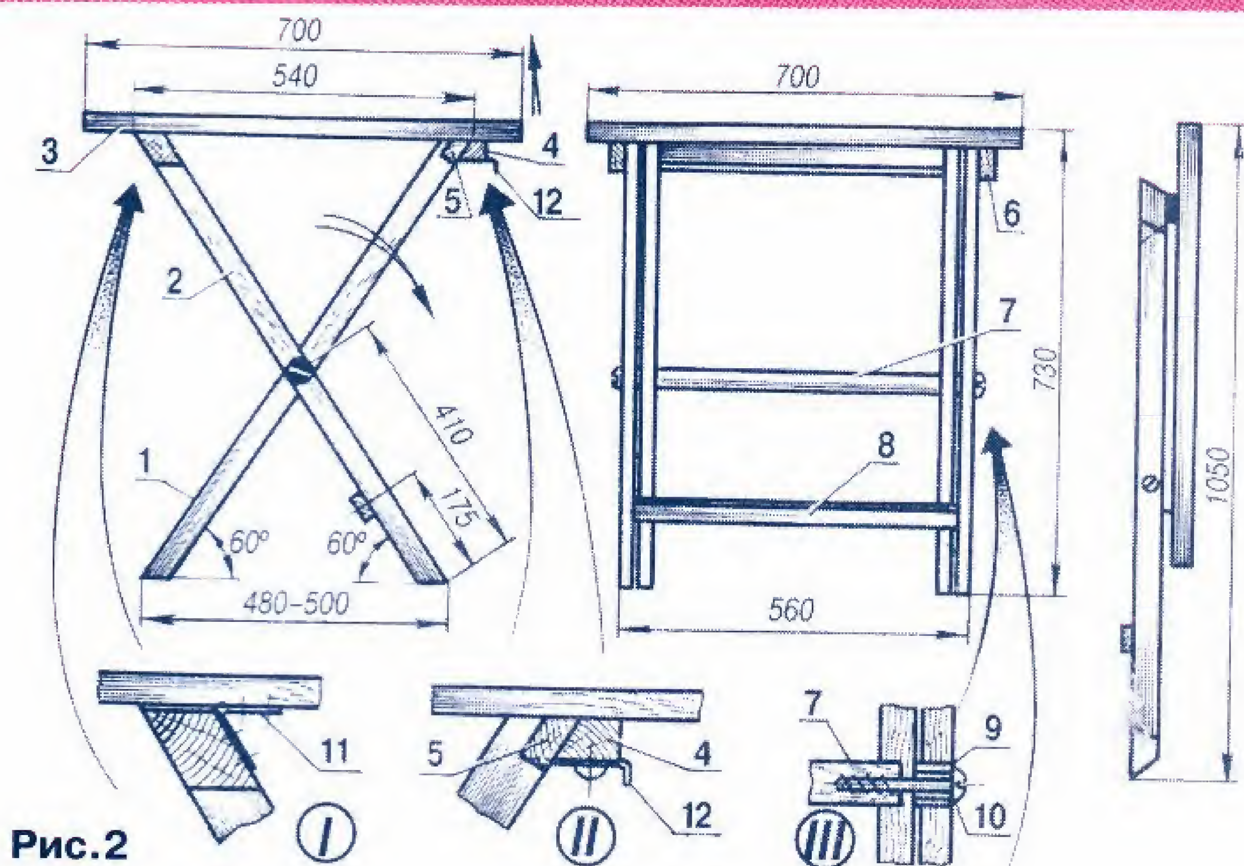

Рис. 2

Низькотемпературне опалення будинку (продовження, початок у №3)

Улаштування монолітної (суцільної) цементної підлоги потрібно починати тоді, коли в стіні паралельно підлозі і на відстані 1 м від неї зроблена щілина, всі стіни оздоблені та прибраний будівельний бруд, а також підведені вода, газ, струм. Крім того, температура повітря у приміщенні під час виконання робіт має становити не менше +5°С. При цьому рекомендована товщина ізоляційного матеріалу і висота підлоги наведені в таблиці. З таблиці видно, що конструктивна висота підлоги становить від 9 до 37 см.

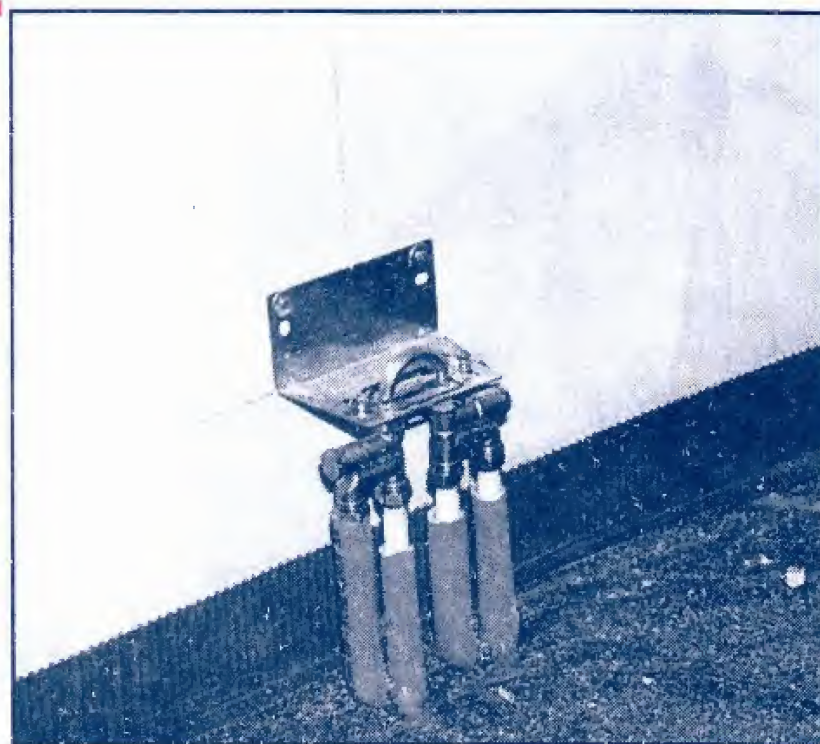
Частина будівлі	W/m²K	Товщина ізоляційного матеріалу см	Висота* підлоги см
Перекриття верхнього поверху, перекриття між поверхами	0,20 0,15	20 30	25-27 35-37
Перекриття між поверхами, підлогове опалення	0,90 0,70	3,5 5	9-11 12-14
Житлові приміщення, стеля підвалу, підлога підвалу	0,40 0,30 0,20 0,15	10 14 20 30	15-17 19-21 25-27 35-37

*** Перша цифра – без настилу (покриття), друга – з настилом товщиною 2 см.**

Підготовчі роботи до влаштування монолітної підлоги починають з того, що роблять щілину паралельно до неї і на відстані 1 м від її верхньої кромки. Звичайно, попередньо приміщення очищають від будівельного бруду. Нерівності підлоги усувають підсипанням піскової маси. Якщо висота вирівнювання підлоги становить 3 см, у подальшому використовують цементний розчин. Висота укладання цементного розчину має бути по можливості одинаковою. Не можна використовувати будівельний бруд як наповнювач до цементного розчину.

Щоб уникнути поширення звуку під час ходіння, цеметну підлогу повністю ізолюють від стін смугою відповідного матеріалу кутового профілю. Це може бути, наприклад, водонепроникний гофрований картон або смуга з поліетелену. Їх товщина для монолітної цементної підлоги без водяного обігрівання має становити 5 мм, а з обігріванням - до 10 мм. Ця смуга повина бути висотою приблизно 3 см над рівнем підлоги. До такої висоти її обрізають уже після укладання килимового покриття. Також труби відділюють від монолітної підлоги манжетами.

Щоб уникнути утворення різних випаровувань, підлогу укривають поліетиленовою плівкою товщино 0,2 мм. Перекриття стику плівки має становити 20 см і бути добре склеєним. Плівку використовують у таких випадках:

- у приміщеннях, де немає підвалу;
- над котельнями, душовими, саунами тощо;
- у разі використання на підлозі непроникних для пари клеєних настилів, паркету;
- при встановленні низькотемпературного опалення на цементній основі.

Плити, що встановлюють для зменшення шуму під час ходіння, щільно припасовують по краях до смуги кутового профілю і встановлюють по всьому приміщенню(див.фото).

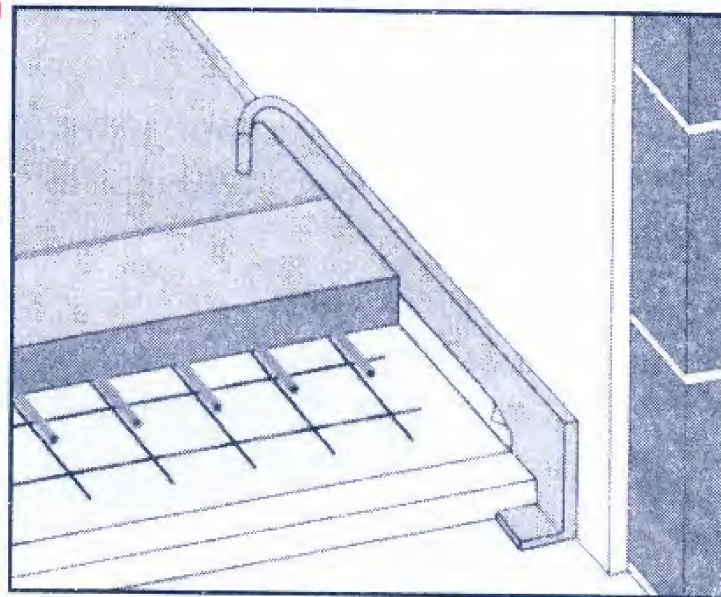
Також шумоізоляційні плити покривають плівкою товщиною 0,2 мм з перехльостом на 20 см, щоб цементна маса не проникала наверх. Тільки тепер можна починати улаштовувати монолітну цементну підлогу. При цьому треба мати на увазі:

роботи виконують тільки при температурі вище +5 °С; товщина цементної підлоги без опалення має бути не менше 5 см;

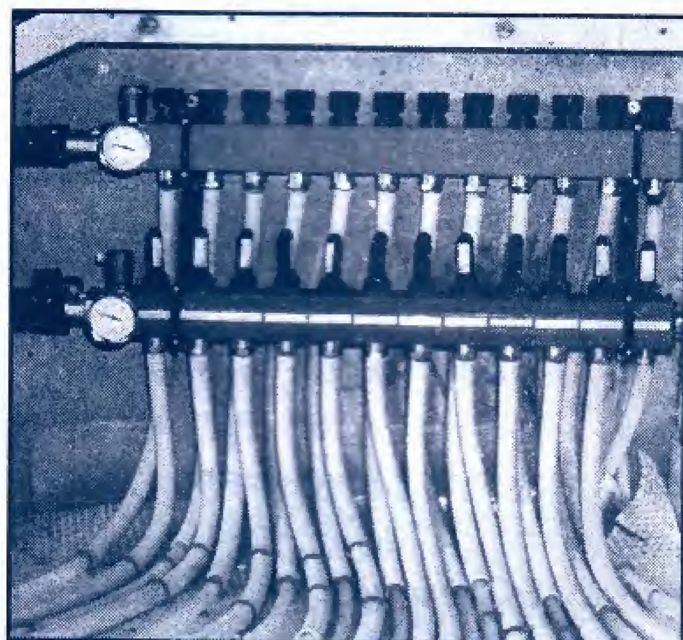
висота цементної підлоги з водяним опаленням - не менше 7 см(5 см має бути цементне перекриття над верхньою кромкою труби);

повне навантаження можна робити тільки через 28 діб після виконання робіт;

настил на підлогу - лише після 5-6 тижднів після виконання робіт.

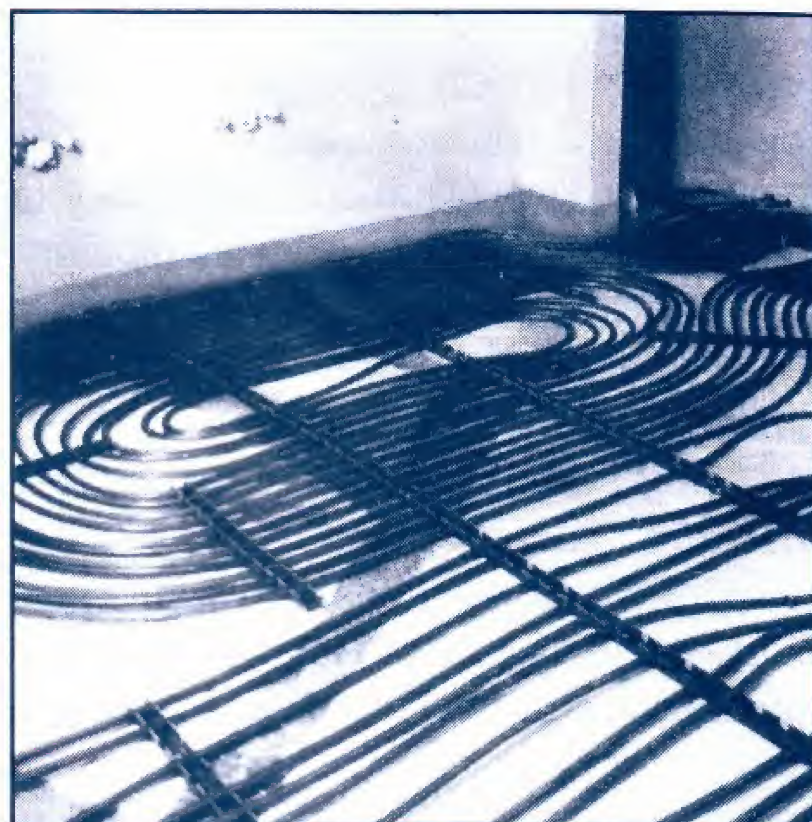

Прокладаючи підлогове водяне опалення не можна перенавантажувати ізоляційний матеріал. Під час навантаження ізоляційний матеріал не повиннен стискуватися. Рухи по підлозі тривалий час недопустимі. Якщо, скажімо, між поверхами потрібна висока шумоізоляція, то використовують міцні шумоізоляційні плити товщиною 5 см, які не стискуються.

Якщо водяні труби дугою входять у монолітну цементну підлогу, то важливо, щоб приблизно 0,5 м над підлогою пластмасові труби були покриті "панцирем" (додаткові пластмасові труби). Це буде запобігати пошкодженню труб у разі розширення цементної підлоги. Крім того, в місці дуг(входження труб у підлогу) зменшують товщину цементної підлоги і не цементують до стіни. Особливо в пройомах (дверях) встановлюють ці додаткові труби для запобігання пошкодженню опалювальних труб. Поблизу дверей моноліт додатково дюбелюють.

На фото зображено розміщення труб у ванні. Їх встановлюють на відстань 5 см для доброго обігрівання приміщення. Труби укладають спірально - ззовні до центру і паралельно. Цим досягається рівномірне опалення приміщення. А при добрій тепловій ізоляції ще й зниження вхідної температури води, що економить кошти.

Для сушіння підлоги підвищують вхідну температуру води кожен день на 5°С до тих пір, поки не досягнуть запланованої температури. Потім цю температуру витримують тиждень без зниження її вночі. Далі кожен день знижують вхідну температуру води на 5°С, поки не досягнуть поверхневої температури 18°С.

Отже, підведемо підсумок улаштування водяного опалення в підлозі. Основні вимоги такі.

1. Вирівнювання підлоги за допомогою піскової маси.
2. Суцільне встановлення біля стін смуги кутового профілю.
3. Використання міцного ізоляційного матеріалу, що не стискується.
4. Використання поліетиленової плівки товщиною 0,2 мм, перекриття 20 см.
5. Використання спеціальних мат(тримачів) для надійного кріплення опалювальних труб (див. фото.).
6. У житлових кімнатах опалювальні труби встановлюють на відстані 10 см одна від одної, у ванні - 5 см.
7. Опалювальні труби укладають спірально і всередені передбачають їх поворот.
8. Опалювальні труби укладають по всій житловій площі.

У разі встановлення водяного опалення в підлозі потрібно ще мати на увазі наступне.

1. Передбачити додаткові(панцирні) труби при входжені обігрівальних труб від розподільників у цементну масу, а також біля пройомів(дверей).
2. Пройоми, наприклад, в області дверей додатково дюбелюють.
3. Перевіряють тиск у трубах перед бетонуванням(2 бар).
4. Опалювальні труби під час бетонування утримують під тиском(2 бар).
5. Укладають цементну підлогу на висоту не менше 7 см.
6. У разі укладання монолітної цементної підлоги температуру вхідної води підвищують протягом 7 днів на 5°С.
7. Перед укладанням килимового покриття підлогу добре висушують(максимальна вологість 1-3%).

Переклад з німецької П. П. Власа

Штучна водойма

Погодьтеся, відпочинок у жаркий день у тінистій альтанці, серед прекрасних квітів, поблизу водойми сподобається будь-якому дачнику.

Штучна водойма може бути будь-якої форми, але найпростіше її зробити у вигляді чаші (рис. 1),

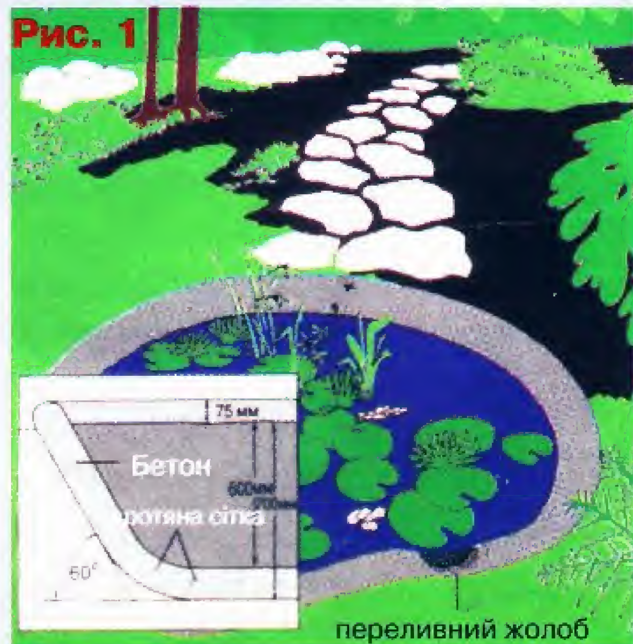

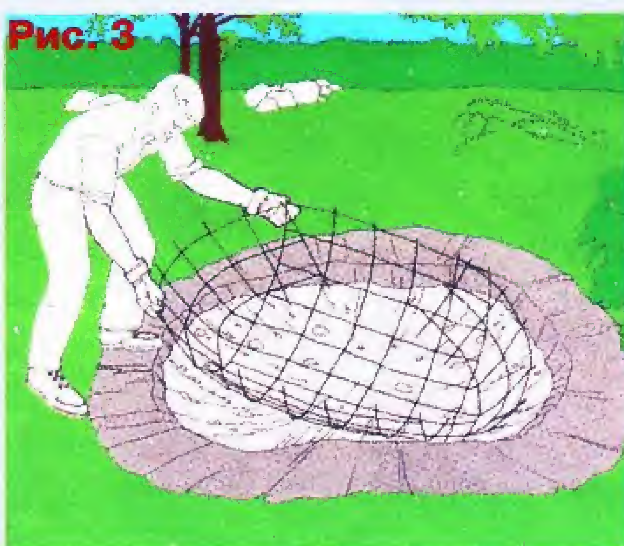
Рис. 1

тому що чашу не складно бетонувати. Щоб зробити водойму, необхідно викопати яму, яка по всіх розмірах має бути на 100 мм

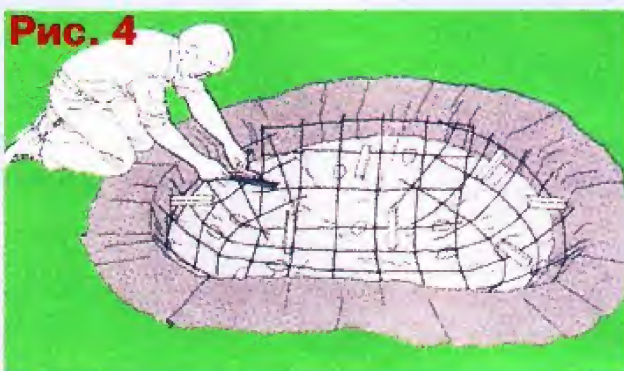

Рис. 2

більшою за її бетонну стінку. Оскільки бетон укладається без опалубки, нахил стінок водойми не повинен перевищувати 60-70%, тому що інакше бетон при укладанні сповзатиме на дно. Якщо у водойму буде запускатися риба, то обов'язково виготовляється переливний жолоб із захисною сіткою, через який виливатимуть надлишки води. Яму слід копати від країв до середини, для такої водойми максимальна глибина становить 0,7 – 0,8 м. Для утрамбування грунту можна використовувати запасне автомобільне колесо (рис. 2).

Зігніть за формою ями сталеву арматурну сітку з вічками 200x200 мм (рис. 3). Після підготовки сітки

Рис. 3

заберіть її з ями, а яму обкладіть щільною поліетиленовою плівкою так, щоб краї плівки виходили за контури ями. Краї плівки притискаються каменями чи цеглинами висотою 50 мм. Це необхідно для того, щоб між поліетиленовою плівкою і покладеною зверху арматурною сіткою утворився зазор для заливання бетону. Покладену на цеглини арматурну сітку можна

Рис. 4

закріпити дерев'яними кілочками, вбитими у грунт (рис. 4). Укладати бетон розпочинають від центра ями, як показано на мал. 5. Товщина шару бетону має бути приблизно 100 мм. Для улаштування водойми площею 3–4 м^2 і глибиною 0,7 м знадобиться приблизно 1 м^3 бетону. Після нанесення шару бетону кілки видаляють, а в отвори, що утво-

Рис. 5

рилися, заливають бетон. Бетон, що залишиться, укладають на плівку, яка виступає за краї ями, а поверхня, що бетонується затирається і вирівнюється дерев'яною теркою (рис.6).

Рис. 6

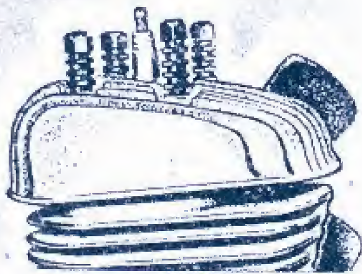
По краях штучної водойми можна викласти бутовий камінь, а в порожнини між каменями засипати грунт і засіяти траву чи висадити виткі рослини. Після триденного витримування бетону водойму заповнюютть водою, потім вода міняється. Цю процедуру необхідно повторити не менш як тричі, і лише після цього можна запускати у водойму рибу. Найчастіше це золоті рибки чи золотий короп. Для підвищення у воді вмісту кисню у спеціальних обваженних горщиках висаджують елогею, канадську ставкову водорість, декоративні лілії. Водяні гіацинти і ряска ростуть на поверхні води і там же пускають корені.

Щоб наблизити вашу водойму до природних умов, можна поблизу її, на шпарі, встановити невеликий насос з вітроколесом (8 лопатей при діаметрі 1,2 м буде цілком достатньо). Подавати воду (з насоса) краще з протилежного боку від переливного жолоба.

Озеленення і благоустрій присадибної ділянки – обличчя вашого будинку. Кожен забудовник може зробити свою садибу неповторною та єдиною завдяки своїй праці і фантазії.

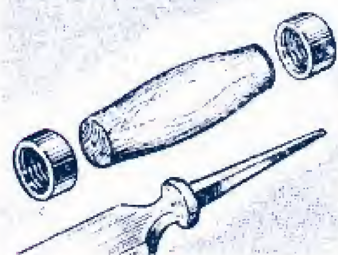
Гайка-радіатор

Для кріплення головки циліндра двотактного двигуна мотоцикла і мотокультиватора можна використати спеціальні довгі гайки. Завдяки їм вузол розбирається за декілька секунд звичайним ключем "на 12". Крім того, різьбу шпильки у такий спосіб зірвати практично неможливо. До того ж гайки виконують функції радіатора. А для покращення теплового контакту під ними прокладені мідні шайби.

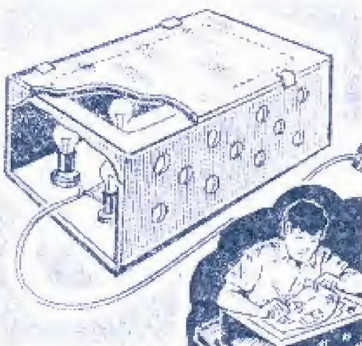
На різьбі - міцніше

Щоб дерев'яні ручки стамесок, доліт та інших інструментів не розтріскувались від ударів, на них набивають металеві кільця. Проте, з часом щільність їх посадки зменшується: бандаж зіскакує. Це може призвести навіть до травми. Недолік легко виправити, якщо використати відрізки трубок або втулок з внутрішньою різьбою. Кільце нагвинчують на ручку, потім вставляють сам інструмент. Отримуємо досить міцне й надійне кріплення.

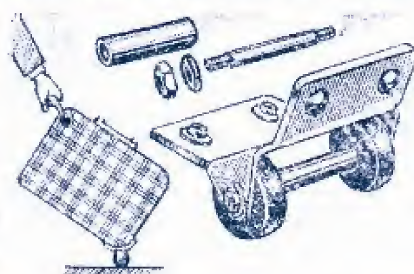
Коробка з підсвічуванням

Розсортувати слайди, зробити копії невеликого креслення, рисунка допоможе цей нехитрий світильник. Для його виготовлення знадобиться картонна коробка відповідного розміру, аркуш фанери, екран із металевого оргскла і декілька патронів з електричними лампами. Рівномірно розподіліть на основі патрони, закріпіть шурупами. З'єднайте їх загальним проводом паралельно. Проріжте у кришці коробки вікно і встановіть екран. У бокових стінках пробийте вентиляційні отвори.

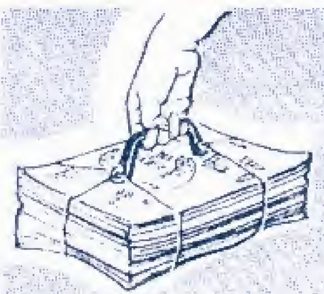
Валіза-трейлер

Ви збираєтесь у відпустку? Напевно, вашим супутником буде замашна валіза. Але носити її у руках зовсім не обов'язково. Мініатюрний двоколісний візок перетворить валізу у своєрідний причіп, який легко й слухняно покотиться за вами на буксирі. Як зробити такий пристрій показано на рисунку. Зазначимо, що для основи потрібно використати дюральалюміній або сталь (2 мм), для коліс - дві хокейні шайби і латунні трубки-втулки, для застібок - дві великі одежні кнопки. Додаткова ручка - ремінна, до валізи вона підстьобується за допомогою двох металевих гудзиків.

Ручка в руку

Для того щоб перенести пакунок чи коробку без ручки і не порізати руку скористайтесь такою порадою. Стара пластмасова ручка від портфеля чи сумки з пропилами (див. рисунок) дозволить підхопити будь-який пакунок і спокійно транспортувати його.

Кишеньковий пилосос

У цьому своєрідному пилососі використовується властивість пластмаси електризуватися від тертя об тканину . А зробити його дуже просто. У кришці звичайної мильниці проріжте декілька поперечних пазів шириною 4-5 мм. Декілька рухів по тканині - і наелектризовані пилинки зберуться всередині коробочки.

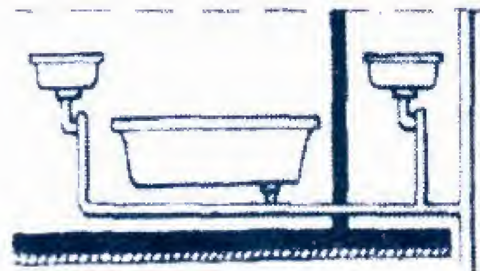
Садовий умивальник

З пустої 5-літрової металевої банки з-під пива можна зробити чудовий садовий умивальник. З кришки виріжте язичок розміром 8x2 см, пробийте в ньому невеличкий отвір і закріпіть банку шурупом на стовпі чи дереві. Через отвір, що утворився у банку заливають воду.

Прочищаємо ванну

Для того щоб прочистити випускну трубу у ванні, закрийте зливний отвір не лише у самій ванні, але й в умивальнику і в мийці на кухні. Наповніть усі ці ємності водою до самого верху, а потім одночасно відкрийте усі пробки.

Пінопласт

Різати пінопласт дуже зручно за допомогою паяльника. Жало треба розплющити, щоб утворилась плоска лопатка. Зріз виходить рівним, кромки не плавляться.

Щоб не забризкатись соком ягід, коли ви перекручуєте їх у м'ясорубці, покладіть ягоди у пластиковий пакет, а інший пакет помістіть на виході м'ясорубки. Обидва пакети закріпіть гумовими кілечками.

Можна значно зекономити місце у ванній кімнаті, якщо розвішувати білизну не вздовж, а впоперек білизняних мотузок.

Гудзики шуби будуть міцно триматись і легко застібатись, якщо їх пришити, пропустивши нитки через втулку довжиною біля сантиметра, відрізаною від пластмасової трубки діаметром 5-6 мм.

Застібку "блискавку" іноді доводиться укорочувати. Щоб повзунок після цього не відскакував, як обмежувач використайте скріпку від шкільного зошита.

Овочеві консерви або консервовані фрукти, що залишилися у банці, можна зберегти у такий спосіб: візьміть два поліетиленові пакети, вкладіть їх один в одний (це робиться для надійності), опустіть їх у банку і залийте всередину воду. Вода розсуне стінки пакетів і щільно притисне їх до внутрішніх стінок банки, виконуючи роль герметичної пробки.

Для перевезення та зберігання меду можна використовувати не лише скляний посуд, але й здвоєний поліетиленовий пакет. Залийте у нього мед, а потім покладіть у мішечок із тканини - він прийме навантаження на себе і не дасть пакету розтягуватися.

Звичайні дерев'яні плічка можуть стати зручною вішалкою для одночасного сушіння зразу кількох чоловічих сорочок. Для цього просвердліть у плічках отвори, помістіть у кожному з них гачок, зігнутий з твердого дроту, і вішалка готова.

Виростимо ананас удома! Ви любите екзотику? Тоді спробуйте виростити вдома ананас. Це не так складно, як може здаватися. Із свіжого плода ананаса зріжте "чуб" із листя біля основи супліддя, без м'якоті.

Промийте у слабкому розчині марганцівки, присипте зріз золою і дайте підсохнути 5-6 годин. Приготуйте земляну суміш: дернова земля, листяний перегній, пісок і торф у співвідношенні 1:2:1:1. У центрі горщика з землею зробіть ямку глибиною 2-2,5 см і діаметром трохи більшим діаметра розетки. На дно ямки бажано насипати трохи подрібненого вугілля з деревини, щоб основа рослини не підгнивала, посадіть розетку і гарно утрамбуйте землю. Висаджений паросток полийте, надіньте на горщик поліетиленовий пакет і поставте у світле й тепле (25-27°С) місце. Корінці з'являться уже через 1,5-2 місяці, а потім почне рости нове листя. Після цього пакет можна зняти. Тепер, якщо ви будете тримати рослину у теплому місці (не холодніше 25°С), поливати теплою, злегка підкисленою лимонною кислотою водою й час від часу оббризкувати її, через 3-4 роки ваш ананас може зацвісти і дати плід.

Ой! Пляма!

Посадили пляму на улюблену спідничку? З ким не буває! Трапилась неприємність. Спробуємо з нею справитись... Лише пам'ятайте - будь-яку пляму простіше вивести, поки вона свіжа.

Вино біле, пиво: бавовняні, лляні та шовкові тканини періть милом із додаванням 2 ст. ложок горілки. Плями на виробах із вовни протріть сумішшю гліцерину, горілки і нашатирного спирту.

Губна помада: протріть пляму тампоном, змоченим у бензині або чистому спирті.

Кава, какао, шоколад: на свіжі плями насипте сіль, а потім намочіть і відперіть. Зі світлих тканин із вовни та шовку плями видаляйте ватою, змоченою злегка підігрітим гліцерином. Через 15 хвилин промийте теплою водою.

Жувальна гумка: виріб покладіть у пакет і помістіть у морозильну камеру. Приблизно через годину жувальна гумка застигне і легко зніметься з поверхні. виробу. Можна прикласти до брудного місця шматочок льоду, потім намилити й прополоскати. Якщо не допомогло - обробіть бензином.

Віск від свічок: зніміть краплі воску, пляму накрийте з обох боків білим папером і обережно прогладьте праскою. Папір слід міняти по мірі засалювання до повного видалення воску. Будьте обережні: праска має бути теплою, але не гарячою.

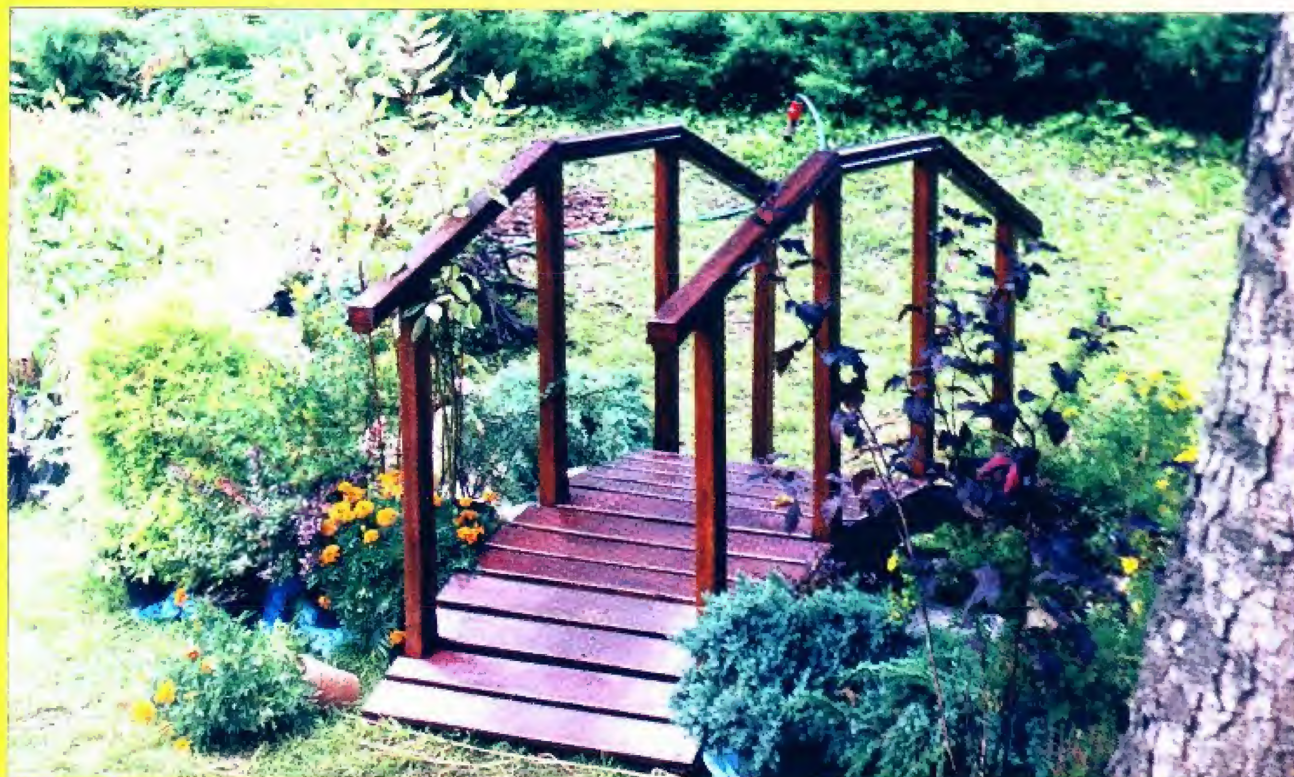
Ділянка на схилі

Прямі сходи у різнобарвному обрамленні.

Нерівний рельєф дає цікаві можливості художнього оформлення саду. Широкі і прямі сходи із сірого натурального каменю або бетону ведуть від будинку до нижньої межі саду. З обох боків вони прикрашені різнобарвними стрічками - квітниками вільної, хвилястої форми шириною до трьох метрів. Погляд притягують густі кущі скумпії із крупними ажурними суцвіттями і темно-червоним із металевим блиском листям. Під ними розмістилися виткі троянди, синій дельфініум, люпин, чистець германський, овес вічнозелений. У нижній частині саду, під перголою, обплетеною червоними виткими трояндами, - романтичне місце для відпочинку.

Природні особливості ділянки впливають на її планування. Великий перепад висот зобов'язує зробити підпірні стінки, тераси, сходи, дає можливість улаштувати терасову водойму, каскад, а також сховати за рельєфом господарські будівлі і затишні зони.

Водойми добре сполочуються з альпійською гіркою. Можна зробити каскади, що біжать з неї, чи кілька невеликих альпійських озерець прямо на гірці, розташовуючи їх на різних висотах в оточенні рослин. Такі "калюжки" можна зробити, вкопавши в землю спеціальні пластикові форми. Їхні контури можна декорувати каменями, галькою або рослинами. Щоб композиція мала природний вигляд, ширина декорування повинна складати 1/6-1/8 діаметра відкритої води.

Такий декоративний місток прикрасить присадибну ділянку

Приклад улаштування альпійської гірки →

Для відпочинку потрібні умови

Позаду залишилася найскладніша робота. Ви розпланували ділянку, розбивши її на окремі функціональні зони, посадили садок і навіть побудували ошатний дачний будиночок. Тепер можна й відпочити. Але як і де? Чи не забули ви про створення відповідних умов для цього? Отже, зона відпочинку.

Зона відпочинку являє собою, як правило, майданчик розміром 10-15 $м^2$ прямокутної чи неправильної форми (залежно від природно-кліматичних

умов та ваших уподобань). Вона може бути розташована біля будинку або трохи поодаль, але так, щоб очам відкривався приємний ландшафт. Відпочивати тут буде затишно і приємно, якщо потурбуєтеся

про захист від вітрів, улаштувавши живопліт.

Та й це ще не все. Повноцінний відпочинок може бути забезпечений за наявності необхідних умов. Затишний куточок на лоні природи радимо обладнати стаціонарними або переносними садовими меблями - зручними столами, лавами, стільцями тощо. Вони не складні у виготовленні, тому їх просто і швидко можна зробити самотужки.

Надійний захист від пекучого сонця та приємний відпочинок у затінку подарує простий навіс чи пергола, яку також легко спорудити. Поруч посадіть виноград чи виткі рослини, які утворять справжню зелену стіну. Для затінку посеред ділянки можна посадити велике розлоге дерево листяної породи. Це може бути - яблуня, шовковиця або горіх. Під ним радимо поставити зручну лаву з деревини листяних порід. Хвойні породи без спеціальної обробки застосовувати не бажано - живиця, яка виступатиме на поверхні, брудниме одяг.

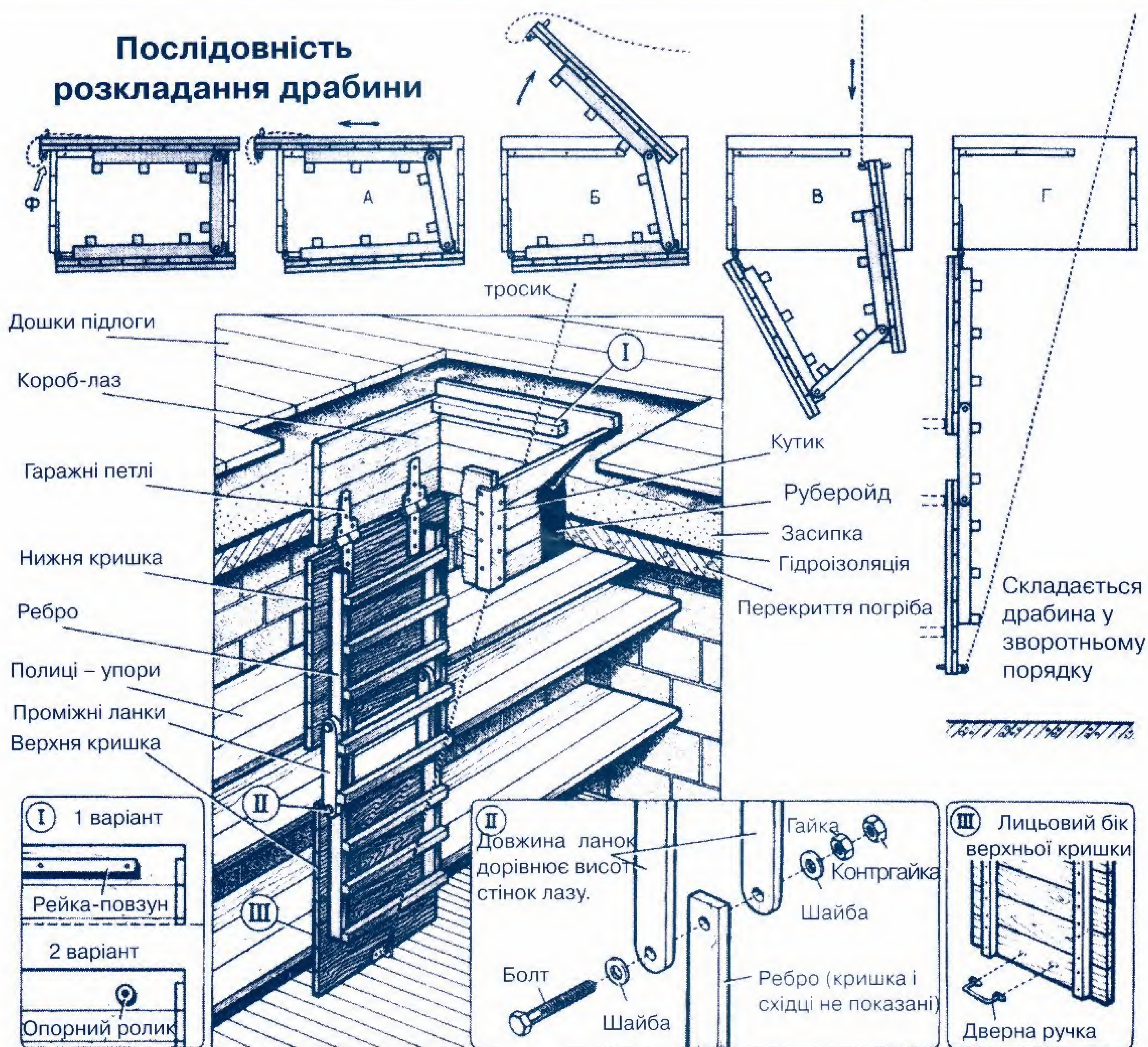
Приймати повітряні ванни і відпочивати на свіжому повітрі можна в гамаку, який прив'язують до стовпців або дерев. Гамак плетуть або виготовляють з брезенту чи іншої міцної тканини відповідної ширини та довжини. Таке "ліжко" особливо сподобається дітям, і вони не вередуватимуть, коли настане час для денного сну.

Багато хто з господарів дачних ділянок замислюється над тим, як спорудити басейн чи якусь іншу водойму. Запевняємо, це - цілком реальна справа, а до того ж, велика радість для дітей та можливість забути про щоденні турботи для дорослих. Існують різні види штучних водойм: декоративні, для купання тощо. На березі, біля власної купальні, встановлюють грибок, під яким зручно

відпочивати, ховаючись від полуденних сонячних променів. Він може бути дерев'яним чи металевим. Власний міні-пляж на присадибній ділянці бажано також забезпечити 1-2 пляжними лежаками, які виготовляють з брусків та дощок. І... приємного Вам відпочинку!

І ЛЮК, І Д

Вхід у погріб, який пропонується спорудити у будиночку на присадибній ділянці, здивує усіх. Оригінальність його полягає у тому, що кришка лазу відкривається не вверх, як це зазвичай прийнято, а вниз, і одночасно перетворюється на драбину. Закриваючись, драбина стає надійними дверима з таємною засувкою.

Виготовити цю оригінальну конструкцію можна, наприклад, з обрізків штахетника, що залишилися після спорудження огорожі.

Перш за все слід визначитись з розмірами лазу і збити прямокутний короб, посилюючи з'єднання металевими кутиками. Якщо кутиків немає, зсередини короба по кутах прибийте бруски (так роблять звичайні тарні ящики). Висоту поперечних стінок дає товщина перекриття, гідро- та теплоізоляції плюс невеличкий відступ над засипкою погреба (приблизно 50 - 100 мм).

Поздовжні стінки короба лазу зробіть вищими поперечних на товщину верхньої кришки. Для вологостійкості короб лазу просочіть протиг-

РАБИНА

рибковим засобом, обпаліть полум'ям паяльної лампи і обшийте ззовні руберойдом. По боках всередині короба прибийте рейки-повзуни. Установіть короб у проріз, надійно закріпіть у перекритті погреба і засипте сухим піском.

Верхню і нижню кришку зробіть у вигляді щитів, до яких прибийте по парі ребер із щаблями. До ребер через болтовий шарнір прикріпіть проміжні ланки, які мають однакову довжину, що визначається висотою поперечних стінок лазу. До ланок також прибийте щаблі драбини. Нижня кришка має ширину, яка дозволяє повністю перекрити лаз. Довжина кришки добре показана на рисунку. Верхня кришка дещо вужча. Її ширина дорівнює ширині прорізу лазу, оскільки вона ковзає між його боковими стінками у процесі відкривання-закривання. Довжина верхньої кришки на 30 - 50 мм більша довжини короба лазу по зовнішній стороні. Цю кришку через болтовий шарнір прикріпіть до нижніх кінців ланок. Знизу до верхньої кришки прикріпіть провушину з тросиком. До драбини та короба пригвинтіть шурупами гаражні петлі. Для того щоб драбина надійно трималась, розмістіть полиці по місцях шарнірних з'єднань.

Головоломка для злодіїв готова.

Щоб відкрити такий люк-лаз, потрібно верхню кришку зсунути у напрямку стрілки (див. позицію А на рис.), поки край кришки не зійде з опори на поперечній стінці лазу. Не турбуйтесь, кришка не впаде, адже по усій довжині вона опирається на повзуни. Трохи підніміть верхню кришку за вільний кінець і за допомогою тросика опустіть між торцями повзунів і передньою стінкою лазу (Б і В). Під власною вагою конструкція розвернеться й займе положення Г.

Закривають люк у зворотному порядку. Тросиком підтягують верхню кришку (див. схему), опускають на повзуни, а потім зсувають до фіксації на край лазу. Тепер кришку змістити не можна ні вверх, ні вниз, що вже зіб'є з пантелику непроханих гостей. До речі, щоб уникнути можливості відкрити люк сторонніми людьми, треба зафіксувати від переміщення краї люка у точці Ф.

Конструкцію засувки вирішіть індивідуально. Додамо ще, що виготовляючи такий люк можна обійтися і без повзунів. Достатньо замість них установити опорні ролики (див. позицію 1, варіант 2).

Підготувала
Чикільова О.І.

Наш ДІМ

№ 4, 2003

Виробничо-практичний журнал
Виходить 6 разів на рік
Засновник і видавець:
КП "Редакція журналу
"Дім, сад, город"

Додаток до журналу
«Дім, сад, город»

Головний редактор:
Влас П.П.

Літературний редактор:
Кротенко В.І.

Верстка, дизайн, макетування:
Влас І.П.

Журнал "Наш дім" можна передплатити у кожному відділенні зв'язку. Передплатний індекс **74453**, вартість передплати на 6 місяців у 2003 році – **7** грн. **08** коп.
Передплатний індекс комплектів "Наш дім" + "Дім, сад, город" **21871**.

Серія реєстрації журналу КВ, № 812 від 07.07.94

Підписано до друку 1 липня, 2002 р.
Тираж 14400 прим. Зам.0137304.
Ціна договірна

Адреса редакції: 02094, Київ-94, пр. Гагаріна, 17а
Тел./факс: 477-73-01; 552-95-11;552-94-60
Web-сайт: www.dimsadgorod.com
E-mail: saratovski@ukr.net

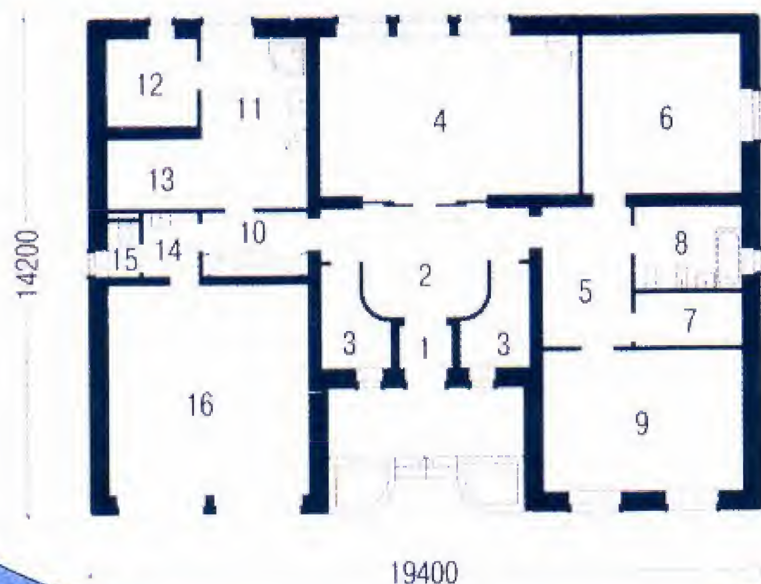
Видруковано в Державному видавництві "Преса України", 03047, Київ-47, пр. Перемоги, 50

ДВОКІМНАТНИЙ БУДИНОК ТИПУ "РЕНЧ" *

Планувальне рішення і композиція цього будинку продиктовані комплексом вимог, які пред'являють до індивідуального житла замовники. П-подібна форма плану з утопленим в об'єм будинку критим головним входом, органічно вписаний у планування гараж на два автомобілі, а також розміщення всіх приміщень у рівні одного поверху - основні риси, що роблять цю будівлю схожою на американський індивідуальний житловий будинок масового типу - "ренч". По осі симетричного в цілому об'єму будинку знаходяться тамбур головного входу і просторий передпокій, що веде в центральний елемент внутрішнього простору - вітальню з каміном і вікнами, які виходять в сад. У лівій частині будинку поряд з гаражем розташовуються побутові і господарські приміщення, у тому числі топкова і сауна. Праву частину будинку займають житлові приміщення: спальня, велика кухня-їдальня з вікнами, що виходять на вулицю, а також ванна і гардеробна.

План першого поверху

Техніко-економічні показники

Будівельний об'єм	921,56 м³;
Площа забудови	274,40 м²;
Загальна площа	98,31 м²;
Житлова площа	54,81 м²;
Габаритні розміри	14,20x19,40 м²;

1. Тамбур	1,8 м²;
2. Передпокій	14,23 м²;
3. Гардеробна	2x4,60 м²;
4. Вітальня	34,02 м²;
5. Коридор	10,21 м²;
6. Спальня	20,79 м²;
7. Гардеробна	4,62 м²;
8. Ванна	7,3 м²;
9. Кухня-їдальня	23,21 м²;
10. Коридор	5,56м²;
11. Побутове приміщення	14,84 м²;
12. Топкова	6,50 м²;
13. Сауна	5,44 м²;
14. Шлюз	2,89м²;
15. Санвузол	1,41 м²;
16. Гараж	36,29м².

*** З журналу "Особняк"***

Індекс "Наш дім"- 74 453
Індекс +"дім, сад, город"+"Наш дім"- 21871